

Német Ákos
Lovass Anita

színdarab

1994

szereplők:

Csík	taxisofőr
Lovass Anita	manikűrös, aki operaénekes akar lenni
Fruzsina és Kitty	ápolónők
Lovass Zsolt	Anita apja, orvos
Kati	énektanár
di Rosa	kereskedő
Saturnio	egy hotelrecepciós, egy házfelügyelő, egy énektanár, rokonok

helyszín: *Lovassné előszobája, Lovass-lakás szobája, Csík-lakás szobája, szállodai szoba, utca, szállodai recepció, egy kórház alagsora, egy padlás*

I. FELVONÁS

1.

(Lovassné előszobája)

(a család fagyos arccal némán ül)

ELSŐ ROKON Micsoda gyász! Csak a ravatal hiányzik! Látom, megrendezi előre a saját temetését.

MÁSODIK ROKON Pleine parade... jámbor csalás. Haldoklik az öregasszony.

ELSŐ ROKON Mindannyiunkat iderendelt... mielőtt vendégül látja őt mors imperator.

MÁSODIK ROKON Ki az, aki sír? Kit látnak szemeim?

ELSŐ ROKON Derék lány. Nem szidja, nem hibáztatja, nem gyűlöli, nem méltánytalan vele, csak a vesztét lesi. Ezt még én is tudom, mert eszem ugyan nincs...

MÁSODIK ROKON ...de a tudásod végtelen.

ELSŐ ROKON Anita, Anita, ne siess úgy! Nem is üdvözlöd öreg rokonaidat? Hogy van a taxisofőr?

MÁSODIK ROKON Biztos lehetsz benne, hogy sose szeretett úgy téged senki, mint ő.

ELSŐ ROKON Kivéve minket.

MÁSODIK ROKON És a nagyanyját, persze...

ANITA Mindenkit idehív, hogy elmondja az akaratát, aztán senkit nem enged be magához. Gonosz dolog.

MÁSODIK ROKON In effigie elítéljük, in concreto nem szólunk, és felmentjük in nomine Dei.

(Anita el)

ELSŐ ROKON Elrejtette az értékeit.

MÁSODIK ROKON Még él. Most kéne megtalálni.

ELSŐ ROKON Az Anita se tudja, hol keresse... Hol lehet a titkos fiók, igaz? Dehát finita la commedia, mi is itt vagyunk.

(ketten a zongoránál)

ÉNEKTANÁR *(kijön bentről)* Nekem adta a zongorát. Elvitetem most mindjárt. Az öreg művésznőnek úgyse kell, és itt se tűr meg több énekórát.

ANITA Odaadta magának? Odaadta egy idegennek? Most odabenn?

ÉNEKTANÁR Gyönyörű darab.

ANITA A lakására viteti?

ÉNEKTANÁR Szebb, mint egy nő. Hogy hová? Ugyan hová...

ANITA A lakására? Oda járjak énekórára ezután?

ÉNEKTANÁR Bocsásson meg, nem figyeltem. *(az ujjait tornáztatja)*

ANITA Ma este, vagy holnap este?

ÉNEKTANÁR Máshol akartam mondani... Most meg fog gyűlölni engem, de én nem bírom tovább tanítani magát. Képtelen vagyok. Ha maga énekel akkor olyan reménytelenül keveredik benne össze a tehetség az erőlködéssel, mintha valaki felkavarja a kávéban a cukrot. Hagyja abba, higgyen nekem.

ANITA Ezt most nem mondja komolyan...

ÉNEKTANÁR A legkomolyabban mondom. Számoljon le ezzel az ábránddal. Tudom, hogy ez nem valami szép, és most nyilván haragszik... *(az ujjait tornáztatja)*

ANITA Maga megőrült. Be van rúgva. Hogy mer így beszélni?

ÉNEKTANÁR Ha a jóérzésemet a zsebemben tartanám, ezt most nem mondtam volna. Most telefonálnom kell. Sajnálom magát.

ANITA Ezt még meg fogja keserülni. Méghogy zongorista! Falusi tahó!
(ketten)

ELSŐ ROKON Nézd meg az alsó fiókban.

MÁSODIK ROKON Az alsó fiókban már néztem - nincs.

ELSŐ ROKON Akkor a szekrényben.

MÁSODIK ROKON A szekrényben sincs. Ellenben van itt valami ruha.

ELSŐ ROKON Milyen ruha?

MÁSODIK ROKON Barna ruha, a szegélye csipke.

ELSŐ ROKON Az a gazember fia vitt el magával mindent! Igyekezz... a hugunk haldoklik odaát, te meg egy csipkével piszmogsz. Úgyis ferde szemmel néznek ránk ebben a házban.

MÁSODIK ROKON *(megvetőleg)* Manapság már mindenki mindenkin ítélkezik.
(ketten)

ANITA Hol voltál, amikor szükségem lett volna rád?

CSÍK *(be)* Baj van?

ANITA Valamit mondanom kell neked. Azt akarom, hogy tudd. Az énektanár, aki zongorán kísér, a szoknyám alá nyúlt.

CSÍK Hülyéskedsz?

ANITA Az előbb. A zongoránál ültünk, a nagymama szobája előtt, csak egy ajtóra az összes rokontól.

CSÍK Nem hiszem el.

ANITA Én is alig tudom elhinni. Még most is reszketek.

CSÍK A piszkos szentfazék. Megölöm. De mit csinált?

ANITA Egyszerűen benyúlt a szoknyám alá.

CSÍK És te?

ANITA Egészen megdermedtem. Fogalmam sem volt, mit csináljak. És ezt csinálta tegnap is. És a múlt héten. Gyűlölöm.

CSÍK És mért nem szóltál eddig?

ANITA Féltem.

(ketten el)
(ketten beóvakodnak)

SATURNIO Dehát hol lehetnek? Vagy már mindenki elment? Kabátok a fogason...

KATI Ha ezekre a lányokra gondolok, akik ilyen szörnyen meg akarnak tanulni énekelni, mindig az anyám jut eszembe; egyik vidéki operakar a másik után, otthon meg minden olyan volt, mint egy nagyra nőtt babaház. Minek hurcoltál ide, Saturnio?

SATURNIO Egy halottnak is elfogyna a türelme ettől a káromástól.

KATI Semmi közünk már egymáshoz, igaz?

SATURNIO Az ördög bírjon ki téged, végül is nem vagyunk mi összekötve.

KATI Nem kiabálok! Te önző, te gazember. Hát adósságot csináltál megint? Hát pénz kell? Majd eladok valamit. Majd anyámtól kérek.

SATURNIO Ugyan, nevetséges vagy. Csak azért hívtalak, hogy nézd meg, amit venni akarok. Egy vagyont fogok rajta keresni.

KATI Pénzt akarsz? Csak szólj, mit akarsz...

SATURNIO Megfojtasz a szeretetteddel. Levegőt se engedsz vennem. Szörnyű! Megfulladok!

KATI Az Istenért... hagyd abba. Nem bírom tovább.

SATURNIO Talán bent vannak... Benézek a szellőzőn. *(Felmászik a függönyön, hogy belásson)*. Megölsz ezzel az örökös ajnározásoddal! Elegendem van! Elég volt! Elég! *(A magasból)* Nem bírom! Meghalok melletted! Úristen, hát a börtön se rosszabb!... Na nézd, mind odaát vannak. Hát mi van itt, szeánsz? *(A függöny Saturnioval leszakad.)* ...Sírni tudnék. *(A függönybe temeti az arcát. Majdnem kifújja az orrát, de észbe kap)*

KITTY *(Be, át akar menni. Döbbenet látja, amint Saturnio arca kibukkan a függönyből. Óvatosan)* Maga mit csinál itt?

SATURNIO A zongoráért jöttem.

KITTY *(döbbenet)* Bocsánat, hogy zavartam. *(kihátrál)*

(hárman)

ÉNEKTANÁR *(ingerülten be)* A zongora el van adva!

SATURNIO Ki adta el?

ÉNEKTANÁR Az idős hölgy.
SATURNIO Az idős hölgy nincs magánál. És különben sem adhatta el, ha én már megvettem.

ÉNEKTANÁR Kitől vette volna meg, mondja?
SATURNIO *(diadalmasan)* A fiától.
ÉNEKTANÁR A fia, az egy gazember.
SATURNIO Attól még eladhatta a zongorát.
ÉNEKTANÁR Valóságos romhalmaz, megnézni se érdemes. Olyan a hangja, hogy kínszenvedés hallani.
SATURNIO Nincs hallásom, kibírom.
ÉNEKTANÁR A kottatartó letörött.
SATURNIO Nem ismerem a kottát.
ÉNEKTANÁR Akkor hogy fog rajta zongorázni?
SATURNIO Én egyáltalán nem tudok zongorázni.
ÉNEKTANÁR Ne bosszantson, minek akkor magának zongora?
SATURNIO Én tűzifának fogom felhasználni.
ÉNEKTANÁR Tiszta sor. Mindjárt gondoltam.
SATURNIO Hát akkor?
ÉNEKTANÁR A zongora az enyém! A szobát bezárom, a kulcsot lenyelem. Tessék. Most mondjon valamit.
SATURNIO Ezt még megkeserüli maga is, meg a vénasszony is.
ÉNEKTANÁR *(diadalmasan)* A halálán van.
SATURNIO Megölöm, mielőtt meghal. *(dühödten el)*
KATI Maga is egy vagyont akar keresni?
ÉNEKTANÁR Én álmodtam erről a zongoráról. Operát írok rajta. Többé nem tanítok éneket.
KATI Hát ez a lány magához is jár énekelni? *(elsiet Saturnio után)*
ÉNEKTANÁR Ez a lány a fél városban énekelni tanul. És ezt mindenkinek elmeséli. Csak nem maga is tanítja? *(az ujjait tornáztatja)*

(ketten)

CSÍK *(be)* Magát keresem.
ÉNEKTANÁR A szállítókat várom.
CSÍK Nem tőlük vagyok.
ÉNEKTANÁR Szóval nem tőlük van? Mit is mondott, mért jött? És mért van magánál kalapács?
CSÍK Én kalapáccsal szoktam kifejtetni a véleményemet.

ÉNEKTANÁR Mit akar? És ki maga egyáltalán?

CSÍK Te nem ismeresz engem, de én téged annál jobban, rohadt kéjenc.
(Elkapja az énektanár kezét, és ráüt a kalapáccsal. Az énektanár felkiált, és összegörnyed fájdalmában. Csík elégedetten szívja az orrát)

CSÍK Tessék, most mehetsz zongorázni.
(hárman)
(Csík a háta mögé rejti a kalapáccsot)

KITTY *(be, párnát ráz ki az ablakon)*) Hát maga? Még mindig a zongorahangolót várja, vagy kicsodát?

ÉNEKTANÁR *(Nem tud válaszolni a fájdalomtól, kapkod levegő után)*

KITTY Üldögéljen csak nyugodtan, itt nem zavar senkit. Feltéve, ha csendben van. Nehogy nekem nekiálljon beénekelni, vagy lármázni. Beszélgesenek csendben, beteg van a háznál. Szerbusz, Csík.

ÉNEKTANÁR Ez az ember...

KITTY A Csíkra gondol? *(Csíknak, gyanakodva)* Mondd, mit szorongatsz a hátad mögött? Jaj, már megint virág? Ide? Megbolondultál?

CSÍK Kitty! Én...

KITTY Nem, és nem! Hallgass! És azonnal dobd ki odakinn.
(Csík kihátrál)

ÉNEKTANÁR Ez az ember...

KITTY Jóisten, mit csinált a kezével? Rátette a zongorát? Jöjjön, bekötözöm.
(ketten el)
(ketten be)

SATURNIO Itt nyugodtan beszélhetünk.

ANITA De én nem akarok veled beszélni...

SATURNIO Tudom, miért haragszol rám. Mert nálunk a múltkor megcsókolnál.

ANITA Hazudsz. Még csak a kezedet se fogtam meg soha.

SATURNIO Nálunk, két hete. Schubertet énekeltem veled.

ANITA Nem emlékszem, semmire sem emlékszem. És meg se csókoltalak, csak megöleltelek. Egy testvéri ölelés volt...

SATURNIO Én máshogy emlékszem...

ANITA Hallgass!
(ketten el)
(ketten a szekrényajtóban)

I. ROKON Csak csodálkozom.

II. ROKON Mert naiv vagy. Én már semmin sem csodálkozom. Itt állunk kifosztva, és te nevetsz?

I. ROKON Nem hiszek a szememnek...

II. ROKON Te nevetsz?

(ketten be)

KITTY Hogy lehettél ilyen állat?

CSÍK Hozzányúlt az Anitához.

KITTY Hülye vagy? Sose tenné! És akkor is ! Ha nem vagyok éppen itt, mint ápolónő? Ha kijön az orvos, és rendőrt hív?

CSÍK Mit bánom én!... Mi van vele?

KITTY Bekötöztem. Várja az orvost odabenn. Jobb, ha eltűnsz. Vagy még büszke is vagy?

CSÍK Csak téged akartalak látni!

KITTY Tűnj el!

CSÍK Itt vagy ma éjszaka?

KITTY Na hagyjuk ezt! Mondtam: sose maradok itt éjszakára. Csak addig várok, míg elmegy az ügyvéd, és megjön az orvos. Téged meg az Anita vár odabenn.

CSÍK Dehát a múltkor...

KITTY A múltkor, az egy tévedés volt.

CSÍK Tévedjünk megint.

KITTY Persze. Aztán két hétig erre se nézel!

CSÍK Ha tudnád, mennyire hiányoztál...

KITTY *(nevet)* Na, persze.

CSÍK Megőrültél? Csak rád gondolok!

KITTY Tiszta sor. Most jön az, hogy nem tudsz nélkülem élni. Utána esküdözés.

CSÍK De komolyan. Egész nap te jársz a fejemben.

KITTY Most az eskü...

CSÍK Hát én el is hallgathatok.

KITTY *(Nem azonnal, gúnyosan)* Te, és az Anita...

CSÍK Igen?

KITTY Csak gondolkodom.

CSÍK Min gondolkodsz?

KITTY Hát, hogy te és az Anita... Mindig szaladsz vissza hozzá? Ilyen nagy a szerelem?

CSÍK Ugyan már! Gyakran már rá se nézek.

KITTY Miattam?

ANITA Hát el bírtál hagyni? Igen? Hogy esküdöttél! Hogy hízelegtél!... Emlékszel, miket ígértél?

CSÍK *(önkéntelenül elmosolyodik)* Jaj, de rég volt.

(ketten, odakinn)
(Csík vesződik a beragadt nadrágcipzárral, amit nem tud felhúzni)

KITTY El akarok menni.

CSÍK A kisasszony műsora...

KITTY Most rám haragszik... Persze, nem rád. Engem ne merjen... Be kéne menni a kabátomért.

CSÍK A szentségit! *(kínlódik)*

KITTY Mi van, beakadt? *(gúnyosan nevet)* Talán az inged... Nem akarsz kihozni a kabátomat? És az esernyőm is benn van...

CSÍK Pont én?

(ketten el)
(odabenn, ketten, majd hárman)

ANITA Világos, mindenki engem sajnál, és szánakozik, és picsog, mindenki rólam beszél. De tudom én, térden fog még csúszni, a lábamat fogja csókolgatni, a rohadt kis senki, féreg, mocskok! Térden fog csúszni, hogy újra lásson.

FRUZSINA *(kijön bentről)* Fogadott unokának tekint. De miért hívtott ide? Semmit sem értek.

ANITA Pusztuljon el, vesszen meg, egye ki a rák a lelkét, folyjon ki a szeme, tűnjön a pokolba, sose lássam, hacsak azért nem, hogy a szemébe köpjek. *(falhoz vágja a poharát)*

FRUZSINA Amúgy... itt végeztetek? Ügyvéd is volt?

ANITA Volt, de elment.

FRUZSINA Azt tudod, hogy odabenn egy bekötözött kezű ember fekszik a kanapén, és káromkodik? Senki sem ismeri... Legalábbis azelőtt, míg én voltam az ápolónője, nem feküdtek idegenek a kanapén... *(zavartan)* Amúgy, te hogy tudod, rám nem hagyott semmit?

ANITA Nincs végrendelet.

(Csík visszajön)

CSÍK Szépen összejöttetek. *(zavarában)* Ez volt az én poharam? Nem, talán ez a másik...

ANITA Itt a gyűrűd, nesze. Valakire majd csak jó lesz, nem? Most már akkor törvényes a válás.

FRUZSINA Ajjaj.

CSÍK Tartsd meg, úgyis te fizetted.

ANITA Anyádba a gyűrűddel.

CSÍK Úgy beszélsz, mint egy kocsis.

ANITA Neked ezzel most már semmi dolgod.

CSÍK Nekem a taxira kellett letennem a pénzt. Úgyhogy a gyűrűk a tieid.

ANITA Miért jöttél vissza?

HÁZFELÜGYELŐ Kislányok... *(jönne befelé)*

FRUzsINA *(síkít)* Ne jöjjön be, ne jöjjön be! *(nyomja az ajtót)* Be van rúgva? Mit bámul?

HÁZFELÜGYELŐ Dehát a fiatalember is bement... Én vagyok a házfelügyelő, és...

FRUzsINA Ne csinálja már.

(ketten nyomják az ajtót)

HÁZFELÜGYELŐ Üvegcsörömpölést hallottam, és kiabálást. Egy fájdalmas kiáltást...

FRUzsINA Tisztára berúgott. „Üvegcsörömpölés!” Mért nem kínai harangjáték?

CSÍK Mert most talán meghallgatsz. Vagy most is csak magadra tudsz figyelni? ... Sose szerettelek.

ANITA De jó ezt tudni.

HÁZFELÜGYELŐ Ne tessék viccelődni, én... Ki maga egyáltalán? És mit csinálnak itt, hogy nem lehet bemenni?

FRUzsINA Várjuk a villamost, hülye. Ne csinálja már, mert úgy fejbeverem... *(végre kicsukja)*

CSÍK Azért dolgoztam éjszaka, hogy látnom se kelljen téged. Nem tűnt fel, hogy alig találkozunk? Nem tűnt fel semmi?

ANITA *(utánozza)* Nem tűnt fel, hogy alig találkozunk? Nem tűnt fel semmi?

HÁZFELÜGYELŐ *(hangja kintről)* Az egész ház rám van bízva...!

CSÍK Te csak magadba vagy szerelmes. Boldog vagyok, hogy vége van, mennyire ócska volt ez az egész. Egy istenverte jelentéktelen liba.

ANITA *(gyűlölettel suttog)* Így van, igyál, mielőtt kiszárad a torkod.

(Csík fulladozni kezd, pohárral a kezében)

ANITA Lenyelted, vagy kiköpted? Azt kezdesz vele, amit akarsz, emészd meg, vagy hányd ki, a tied a gyűrűd, így, vagy úgy, de visszavetted végül. Hát nem igazam lett?

(Csík fulladozva kirohan)

(Anita önelégült mosollyal, Fruzsina szomorúan el)

(a lépcsőfordulóban)

(Csík erőlködve öklendezik a foyerban, a pálmafa tövében)

HÁZFELÜGYELŐ Segíthetek? Keres valamit?

CSÍK *(fulladozik)* Köszönöm... *(könnyedén int, hogy semmit)*

HÁZFELÜGYELŐ Azt a pálmát gyakran lepisálják.

CSÍK *(leplezni próbálja, hogy alig kap levegőt)* Valóban?

HÁZFELÜGYELŐ Ma is lepisálták.

I. ROKON De nem a családból voltak!

CSÍK *(mint fenn)* Oda se neki.

HÁZFELÜGYELŐ Lepisálták a pálmafát a lépcsőn. Ők meg benn ittak egy kicsit. Idegesek, igaz? Az ügyvédet várják. Szép férfiak, szép nők, szép család... Ez a ház azelőtt az öreg művésznőé volt, teljesen az övé, most a rokonok perlik. *(Csík fulladozik)* Maga is rokon?

CSÍK Rosszul vagyok.

HÁZFELÜGYELŐ Jó, jó, de rokon?

II: ROKON Ettől a vircsafttól én is rosszul vagyok.

I. ROKON Én megfulladok, ha egy levegőt kell szívnom velük. Egyenesen hányingerem van. Menjen már, kérdezze meg, most mi van! *(Házfelügyelő el)*

II. ROKON Úgy járnak ki-be, mint a cukrászdába.

I. ROKON Az egyik azt panaszolja, hogy pénzért szeretik, a másik meg csak a pénzt szereti, de kit érdekel, hogy örült vagy sírt, ha a végén úgy hívják majd, hogy néhai? Persze, az ember belefeledkezik a panaszába, de ez a légy ott úszik előtte a tejben. Mondja, rosszul van, fiatalember?

HÁZFELÜGYELŐ *(kijön. Messziről)* Nincs végrendelet! Nincs végrendelet! Mindenki menjen haza!

2.

(szoba, ketten)

FRUzsINA És ki mondta, hogy ez köztünk csak futó kapcsolat? Hallod? Mit lesel ott?

LOVASS Hajnalodik. Átitatja az eget a fény, mint a vér a vattát, már kel a nap. *(Szárason)* Ez szép.

FRUzsINA Milyen gyerek vagy néha.

LOVASS És te milyen felnőtt. Irigyellek. *(öltözködik, és egy sakktablát kerülgetve önmagával elmélyülten sakkozik)*

FRUzsINA Az egész lakást még ő rendezte be, a feleséged, igaz? Mennyi csecsebecse. Miért nem dobod ki ezt a sok vacakot? *(gúnyosan dudorászik)* Régi, régi, régi dolgok. Óh!

LOVASS Tegnap ügyeltél, igaz? Nem baj, ma legalább itthon maradsz. *(a feketével lép)*

FRUzsINA Én még inkább alszok. Üdvözlöm a doktorokat, doktor úr. Fruzsika csicsikál.

LOVASS Ma meg kell látogatnom az anyámat, későn jövök. Beteg az anyám, most tényleg beteg.

FRUZSINA És mért nem jöttél el tegnap a végrendeletére?

LOVASS Nem érdekelnek anyám komédiái a végrendeletével. Az Anitát sokáig ő nevelte, tudad? *(váratlanul)* Végül is, te vagy a legjobb barátnöje?

(a fehérrel lép)

FRUZSINA Már hogy a lányodé? Egy ideig egy iskolába jártunk. Olyan jókedvem van! Gyere ide, rontsd el a kedvem!

LOVASS Furcsa dolgokat mesélhetett rólam. *(zavartan köhög)*

FRUZSINA Szakított a barátjával, az este. Hallod? Otthagyta őt a Csík.

LOVASS Majd lesz másik neki.

FRUZSINA Ez most nem ilyen volt.

LOVASS Nem érdekelnek a barátai.

FRUZSINA Dehát ő a lányod! De rosszkedvű! Felvidítsalak, igen?

LOVASS Szeretsz, persze, tudom. *(hirtelen)* De ugye ezt te se gondold komolyan?

FRUZSINA Szeretni? *(a mennyezetet nézi, fecseg)* Én gyerekkoromban szerelmes voltam az unokanővérembe. Tizenhat éves volt, mikor meghalt egy buta és váratlan tüdőgyulladásban, egy hét alatt, de egészen addig a rabságában tartott. Idősebb volt, mint én, két évvel, és mindent tudott a világról. Nagy kék szeme volt, fekete szemöldöke és porcelánfehér bőre, amit rettenetesen szerettem csókolgatni, gögös volt és magabiztos, mindig mosolygott, és csak egész ritkán beszélt velem. Már tízévesen hatalma volt a férfiak felett, és ezt jól tudta is. Rajtam csak nevetett. Neki mondtam el, mikor először menstruáltam. Végighallgatta, ahogy mindig, és csak gögösen mosolygott. Mikor nyolcéves voltam, meg voltam veszve érte. A bálványom volt, pedig csak nagy családi ünnepeken láttam, és mikor a felnőttek már ittak, és egyre hangosabbak voltak, csak őt néztem, úgy ült ott, mint egy kis gögös királynő. És ő tudta ezt. *(A férfihoz fordul)* Igaz, milyen buta kislány voltam?

LOVASS Ezt a históriát nem a lányomról találtad ki? De, biztosan... Úgy itthon maradnék ma veled.

FRUZSINA *(festi magát)* Milyen? Szép vagyok, mi? Tetszem? Mondom is mindig, ha a tükörbe nézek. Jé, hogy én milyen szép vagyok ma! Hát a szeplőim például! Egyenesen elbűvölőek! És te mit gondolsz erről? *(Lovass megcsókolja a kezét)* Fáj, ha szorítasz. Engedj. Megijesztesz...

LOVASS Néha eszembe jut, hogy elmenjek innét. Ehelyett bemegyek a kórházba, a két kolleganóm közé, akik halálra gyötörnek engem a rossz szokásaikkal és a miattad való féltékenységükkel. Egyik úgy érzi, állandóan vécére kell mennie, valami Istenverte kórság ez nála, valamint súlyos dohányos, holott asztmás rohamai vannak. A másikat a kézmosás démona kerítette hatalmába, megőrjít ezzel a mániájával. Körülbelül

ez minden tulajdonságuk, valamint még az, hogy betegesen gyűlölik egymást. Mindkettő a szeretőm volt. Egyik öreg és csúnya, a másik fiatal és szép. Nem, nem összekeverem őket, az egyik öreg és szép, a másik fiatal és csúnya. Vagy hogy is van? El kell mennem onnan...

FRUzsINA

Biztos meg fog látszani a helye.

LOVASS

Mennem kell... A kávé még forró, igyál. A feleségem meghalt. A lányom csak a saját életével törődik. A kollégáimat elfoglalja az egymás iránti gyűlöletük, az igazgatóm, ez a verejtékben úszó agglegény, reszket a haláltól, és nem tűri, ha viccet csinálnak ebből. Ha bárkivel beszélek, leszáll közénk a megnemértés. Mindez olyan hétköznapi. *(mosolyog)* Minden reggel negyed hétkor iszom meg a kávé, minden reggel fél hétkor lépek ki a kapun...

FRUzsINA

Hát ez elképesztő. Felkelek miatta hatkor, főzöm a kávé, minden nap, aztán ideállok jóformán csupaszon és udvarlok neki... Úgy szeretném, ha jobbkedvű lennél.

LOVASS

(nevet) És te is...

FRUzsINA

(sötéten) Miért beszélsz így?

LOVASS

(nevet) Ha ma elütne engem egy kocsi... másnap már más ölébe ülnél! Legalább valld be, így van.

FRUzsINA

(sápadtan) Ha neked bajod esne...

LOVASS

(nevet) Na, mi lenne akkor?

FRUzsINA

Ha neked valami bajod esne?

LOVASS

Kicsikém...

FRUzsINA

(sápadtan) Meglátná mindenki, mit csinálnék...

LOVASS

Mit? Semmit.

FRUzsINA

Nem hiszel nekem...

LOVASS

Csak hősködsz! És nem is szeretném, hogy...

FRUzsINA

(sötéten) Ha neked bajod esne... *(gyakorlatiasan)* Inzulint lopnék, és beadnám magamnak.

LOVASS

Micsoda dráma! Egy árva gombostűt se mernél az ujjadba bökni... Édes kicsikém!

FRUzsINA

(Kihúzza Lovass nyakkendőtüjét, a hüvelykujjára teszi) Ennyi az egész?

LOVASS

Istenem! *(nevet)* Kis tündérem... Még elkésem.

FRUzsINA

(sápadtan nézi a tűt, vár)

LOVASS

(nevetve elfordul, a lány reszketve áll, nem képes megszúrni az ujját.) Hallod? Valaki bejött... *(el)*

FRUzsINA

(Megszégyenülten áll, a tenyerén a tűvel. Dühödten beharapja a szája szélét.) Na, szépen vagyunk. Majd megtanulod... *(felborítja a sakk-táblát, el)*

(ketten be)

ANITA Már indulsz, igaz, apa?

LOVASS Igen. Nem.

ANITA Nem fogsz elkészni?

LOVASS Hogy-hogy erre jártál? Ilyen korán?

ANITA Van itt valaki? Valami nő, nyilván... *(elmosolyodik, ettől az apja kicsit ingerült lesz)*

LOVASS Jó is, hogy látlak, beszélni szerettem volna veled. A nagyanyád... rossz állapotban van.

ANITA Rossz állapotban van, és utál engem. A természet tévedésének tart. Lehet, hogy tőlem van rossz állapotban.

LOVASS *(szárazon)* Hajlamos vagy a túlzásokra.

ANITA Na igen, ő ezt a szót, hogy utálat, soha nem venné a szájára. Az már szinte pornográf lenne.

LOVASS Mennem kell.

ANITA Azt szeretném... Szeretnék hazaköltözni!

LOVASS Ide? És a Csík?

ANITA Mit mondjak? Alig vártam, hogy reggel legyen. Egy fotelból néztem, hogy kel fel a nap.

LOVASS Hát most mi ez?

ANITA Valaki van itt, igaz?

LOVASS Ez most nem lényeges.

ANITA Alszik?

LOVASS A fenébe...

ANITA Miért vagy ilyen feszült? Ismerem?

LOVASS Igen.

ANITA Nem akarsz megmondani, ki az? Hallgatózik?

LOVASS Miket beszélsz?

ANITA Milyen fegyelmezett vagy.

LOVASS Mióta felnőtt vagy, néha azt gondolom...

ANITA Igen?

LOVASS Talán jobb, ha kevesebbet tudok rólad.

ANITA *(meglepődik)* Miért?

LOVASS Nem tudok már segíteni neked.

ANITA Te olyan erős vagy! Engedelmes akarok lenni. Ó de kár, hogy nem úgy van már, mint rég!

LOVASS Minden olyan... bonyodalmas körülötted. Én persze nem akarlak hibáztatni...

ANITA Írtam neked egy levelet, nemrég.

LOVASS Nem akarok a lányommal levelezni. Ha akarsz valamit, gyere, és mondd el.

ANITA Hát most itt vagyok.

LOVASS Borzalmas dolgokat írtál nekem abban a levélben.

ANITA Tanácstalan voltam. Haragudtam rád, mert nem szerettél.

LOVASS A te életed merő játék. Élvezed a felhajtást, amit keltesz. Csak játszol.

ANITA Úgy éreztem, hogy senki nem foglalkozik velem. Azért vádoltalak, hogy szeress. Hát lehet ezt nem megérteni?

(reménytelenül hallgatnak, egy óra üt)

LOVASS Mennem kell. Az időt ez emberek gyakran arra használják fel, hogy meghaljanak, ma is vár rám egy. *(kifelé figyel)* Mondd, esik?

ANITA Milyen korán van még... *(az órát nézi)* Semmit nem aludtam, de egy kicsit se vagyok álmos.

LOVASS Olyan ez a város, mint egy díszlet, amit a legrészegebb álmából felébredve épített fel a legörültebb színházi rendező. *(háttal áll a lányának)* Be van borulva az ég.

ANITA Sose szerettél.

LOVASS Ne haragudj, nem figyeltem.

ANITA A gyereked vagyok. Hogy éljek, ha az apám gyűlöl?

LOVASS *(hallgat)* Buta vagy. Sötétben botladozol.

ANITA Megvágta magad, látom. Ilyesmit álmodtam az éjjel. Álmomban véres volt minden. Én a kék ruhámban voltam.

LOVASS Zavaros álom.

ANITA Egyedül vagyok. Azért, mert te gyűlölsz.

LOVASS Butaság. Jobb szeretném, ha kiabálnál, vagy szentségelnél.

ANITA Terhes vagyok.

LOVASS A szentségít.

ANITA Most mi lesz?

LOVASS És az éneklés? Hiszen te tehetséges vagy... Ezt mindenki tudja.

ANITA Hogy beszélhetsz így, ez borzasztó! Olyan, mint egy álom. Nem, rosszabb! *(el)*

LOVASS Mit is mondhatnék még neked? Te kínoz állandóan, éppen te.

(ketten, majd hárman)

(Fruzsina be)

FRUZZSINA Most hova ment?

LOVASS *(zavartan)* Úgy tűnik, haza akar költözni. Szűken leszünk...

FRUZZSINA Mit beszéltek ennyit? Muszáj volt bejönnöm, már fáztam a konyhában. Meztláb a kövön...

LOVASS Szörnyű volt. Úgy beszéltem, mint egy hülye. Semmit, semmit nem tudtam neki mondani, aminek értelme lett volna. Meg se mertem simogatni. Egy pillanatra olyan kislány volt megint. Én meg úgy beszéltem vele, mint egy idegen. Szörnyű volt.

FRUZZSINA Most itt fog lakni?

LOVASS Olyan gyerek néha, közben aztán igazán nem az.

FRUZZSINA Ezt most nem értem. Most itt fog lakni akkor?

LOVASS Finom a kávé. Gyere, együnk is valamit. *(a konyha felé húzza)* Mit is kérdeztél az előbb? Mennem kell mindjárt.

FRUZZSINA *(nevetgél)* Olyan álmos vagyok még. *(a szoba felé húzza)*
(Anita hátul áll, és nézi őket. Ők nem látják. Ketten el)

3.

(éjszaka egy szállodában, ketten, majd hárman)

CSÍK Jó kérdés, nyilván alszik, mint a föld. Egyáltalán, miért akartál szállodába jönni?

KITTY Az árnyékom az árnyékodra nyúlik, látod a földre festett szemtanúkat? Az árnyékom szereti az árnyékodat.

CSÍK Persze, azért, mert a lakásom tele van az Anita holmijával. Micsoda hiszti.

(Kitty a pulton áthajolva megpróbál lehorgászni egy kulcsot a tábláról)

CSÍK És most te is az Anita nyomdokába lépsz?

KITTY *(ledermed)* Hogy érted?

CSÍK Most mondtad, hogy otthagysz a kórházat. Akkor te is az éneklésből akarsz megélni?

KITTY Én? Sose.

CSÍK *(morog)* Már megijedtem.

KITTY A kórust is otthagysz.

CSÍK Se ápolónő, se énekkaros? Akkor mi leszel?

KITTY *(erőlködve elér egy kulcsot)* Na, most...

RECEPCIÓS *(fiatal fiú, belép)* Segíthetek? Jó estét.

KITTY *(hasonfekve a pulton, dermedten)* Köszönöm, boldogulok.
(Kitty feneke fölött beszél a két férfi)

CSÍK Egy szobát szeretnénk.

RECEPCIÓS Mennyi időre?

CSÍK Mondjuk, reggelig.

RECEPCIÓS Az nem hosszú.

CSÍK Az, testvérem, maga a végtelenség.

RECEPCIÓS Fürdőszobával, vagy zuhannyal parancsolják?

KITTY Mi a különbség?

RECEPCIÓS Nem sok. Csak az, hogy a zuhanyban állni kell.

CSÍK Hogy volt ez a vicc?

RECEPCIÓS Valami azt súgja nekem, hogy itt valami tévedés van. Valami azt súgja nekem, hogy ti más helyre gondoltatok, mint ez a hely itt.

CSÍK Nocsak. Szerinted mi mire gondoltunk?

RECEPCIÓS Nem akarok a hölgy előtt csúnyán beszélni.

KITTY Milyen rusnya a képe, ha ilyen törvénytelenül vigyorog...

RECEPCIÓS Szomorú, hogy nem tetszem. Már éppen egyezséget akartam javasolni...

CSÍK Sose kérek számlát.

RECEPCIÓS Nekem jó lesz természetben is. És ráérek utánad, nem bánom.

CSÍK *(Vak dühvel a falhoz vágja. Fogja a torkát.)* Ez nem kurva, te barom.

RECEPCIÓS *(sápadtan)* Mindegyik az.

KITTY *(sápadtan)* Menjünk innen.

CSÍK *(a Recepciónak)* Kussolj, mert megöllek.

KITTY Különben, ha már itt vagyunk... *(kihúzza a kasszát, riasztó szól)*
Mennyi ez? Ereszd el, és tűnés.

CSÍK Hagyd ott. Hagyd ott, mert letöröm a kezed. Nem viszünk el semmit.
Minek nézel te engem?

KITTY *(sötéten)* Hülyének... *(Egy pillanatig áll, dühödten elmegy, nem néz a férfiakra)*

(Csík utánamegy)

RECEPCIÓS *(Sápadtan néz utánuk. Feltápászkodik.)* De jó. Akkor én most kirabolom magam. *(A kasszába nyúl)*

4.

(egy hotelszobában, ketten)

(Di Rosa imaszíjakkal sokáig imádkozik)

DI ROSA Mért mondja Gedeon az Úr angyalának, hogy nem hisz neki? Vajon hogy meri?

SATURNIO Nem tudom, Di Rosa. Sosem értem, mért gondolkozol ilyeneken.

DI ROSA Tiszta beszéd. Kufár vagyok. Csak a pénzt szeretem, míg ki nem hülök, hogy aztán mi lesz, arról majd beszámolok alkalomadtán.

(Saturnio borotválja di Rosát)

SATURNIO A pénzt és a nőket, di Rosa.

DI ROSA A nőket, persze. Tálcán, a szájukban fél citrommal. Régen ismersz. Mikor is találkoztunk először?

SATURNIO Mikor Ajaccióban éltem, és te áruval érkeztél oda.

DI ROSA Igen? És te mit csináltál ott?

SATURNIO Éheztem.

DI ROSA Mondd úgy: szigorú diétán éltem. Mennyivel jobb! Mondd, voltál te már boldogtalan, Saturnio?

SATURNIO Én? Hát például, Ajaccióban. És még más, említésre sem méltó helyeken.

DI ROSA Na ne mondd. Speciel én... ma... *(a pénzét számolja)* egészen... egészen... mit is mondtam?

SATURNIO *(élénken lesi)* Egészen.

DI ROSA Egészen... De mit egészen? Ó, már emlékszem! Egészen boldogtalan vagyok. Sose viszed semmire, ha nem figyelsz.

SATURNIO Dehát ma ki boldog, ha nem te, di Rosa?

DI ROSA Az Isten áldjon meg, te kétbalkezes!

SATURNIO Bocsánat!

DI ROSA Hol jár az eszed?

SATURNIO Bocsánat! Bocsánat!

(csend)

DI ROSA Egyre csak Rómára gondolok.

SATURNIO Mondd, érdemes nekem könyvelést tanulnom, di Rosa?

DI ROSA Ott nyár van, virágzik a ciprus... Nem élet ez.

SATURNIO Azt se tudod, csempész-e, vagy kereskedő, de az ember úgy beszél velük, mint úriemberrel, pedig hát a legtöbbje csak kupec. Mégis, hiszen az egész világ vesz és elad, mondd, di Rosa, nem lenne érdemes könyvelést tanulnom?

DI ROSA Egyébként hagyjuk, minden hazugság. A nő milyen?

SATURNIO Istenáldotta természete van, a más dolga iránt közönyös, mint a macska.

DI ROSA Marha. Kit érdekel a természete?

SATURNIO Amúgy? Majd meglátod. Mit ne mondjak, részeg meggybor forr az ereimben, ha eszembe jut. Azt gondolod, semmi, semmi különös, de nem tudsz szabadulni tőle...

DI ROSA Szóval tanult énekelni? Ebből a fából faragják őfelségét, a kocsmabútort. Kiváló nevelés. Mutass nekem egy szépreményű kölyköt, akinek ambíciói vannak, és bebizonyítom neked, hogy van ördög. Dehát ez csak afféle útszéli filozófia.

SATURNIO *(sötéten)* Ha látom őt, valósággal hadar az idő, mint a bolond, pedig fennhordja az orrát... szörnyen adja a bankot.

DI ROSA Minden nőt un valaki, ne felejtsd el.

SATURNIO Marhaság. Csak ne vess.

DI ROSA Hát meglátjuk... Hogy is hívják a lányt, Saturnio?

SATURNIO *(sötéten)* Hogy hogyan? Hát Anitának, hogyan!

DI ROSA Szűz Máriám, figyelj már egy kicsit...!

4./a

(A meghallgatás)

(hárman)

(Saturnio ajtót nyit a csengetésre)

DI ROSA Szóval maga énekelni akar?

ANITA Maga tényleg Milánóból van? És kit ismer ott?

DI ROSA Én mindenkit ismerek.

ANITA Nem lehet, hogy... elfordítsuk a lámpát? Pont a szemembe világít. Nem is látom magát.

DI ROSA Énekeljen valamit, kislány.

ANITA Itt?

DI ROSA Csak nyugodtan. Magunk vagyunk.

ANITA Mégis, mit? ... Nem gondoltam, hogy...

DI ROSA Valami erotikusat. Fogja meg a mellét közben, vagy maga tudja.

ANITA Megőrült? *(bevágja maga mögött az ajtót)*

SATURNIO *(Kezébe temeti az arcát)* Úristen, di Rosa! Hogy lehetsz ilyen?

DI ROSA Mennyi gyerekség! Na, erről ennyit!

SATURNIO Di Rosa...

DI ROSA Jó, nem bánom, hívd fel a nevemben. Mondd, hogy vicc volt. Mondd, hogy rossz ízlésem van viccek terén. Mondj valamit neki. Mondd, hogy hívjon fel.

SATURNIO Sose fog felhívni...

DI ROSA Hívni fog. Végeztél végre?

(ketten el)

5.

(Csík lakásán, ketten)

CSÍK Hé, ki jár itt? Hé! A fenébe, ki az?

FRUzsINA Csak én.

CSÍK Ki az az én?

FRUzsINA Én, Fruzsina. Megleptelek, látom. Nyitva volt, bejöttem. Baj?

CSÍK Az Anitát keresed? Nincs itt már.

FRUzsINA Tőle jövök.

CSÍK No csak. Veled üzenget?

FRUzsINA Vele is csak azt csináltad végül, mint előtte velem.

CSÍK Túl nagy feneket kerítetek minden dolognak. Az Anita is, te is... mennyi hiszti, Istenem. Mosolyoghatsz.

FRUzsINA És te, tudod, mi vagy?

CSÍK Csak ember. A szárnyaimat itthon leteszem.

FRUzsINA Egy szemét mocskos aljas gazember.

CSÍK De jól tudja ezt mindenki.

FRUzsINA Milyen könnyen játszol ilyet mindig. Milyen könnyű, mi?

CSÍK El fog menni a kis hangod.

FRUzsINA Egy évig rá se tudtam nézni senkire. Milyen könnyen megy ez neked. Jól állnak neked az ilyen történetek, ugye?

CSÍK Meg akartok kötni. Mind egy-egy bilincs. És azt ki kérdezi, hogy nekem mi jó, és én mit szeretnék? És mit jössz ide sértegetni? Sértődjek meg, mint te?

FRUzsINA Milyen szar alak vagy te. Ne sértegessem! Hol élsz te? Légy végre ember, te ripacs. Nézz bele a tükörbe, nesze!

CSÍK Ne lökdöss. Ostoba liba. Ha én elkezdenék lökdösődni. Én csak békét akarok. Milyen szánalmas, mindenki panaszkodik. Panaszkodnak!

FRUzsINA Nem akartam kiabálni. Ne haragudj. Az Anita meg... persze hiába mondanám, hogy hívd vissza, szóba se állna veled.

CSÍK Sajnálom a dolgot. Majd lesz neki másik.

FRUzsINA Igen. Nem. Ez nem ilyen.

CSÍK Ezért jöttél?

FRUzsINA Undorodtam a férfaktól, miattad.

CSÍK Tessék, ez is beszélni akar. Hát öntsd ki a lelked, tündérem. Ma csak hallgatok. Hát beszélj.

FRUzsINA Sokat képzelsz magadról.

CSÍK Miért jöttél, de igazán?

FRUzsINA Mondjuk, látni akartalak.

CSÍK Hiányoztam?

FRUzsINA Mondjuk, egy kicsit.

CSÍK Azt hittem, már nem akarsz látni többet.

FRUzsINA Én is azt hittem, hogy nem akarlak látni többet.

CSÍK Haragszol még?

FRUzsINA És, ha igen?

CSÍK Ül ide.

FRUzsINA Ehhez mindig értettél.

CSÍK Örülök, hogy eljöttél végül. Kár, hogy nem előbb. Sokkal előbb.

FRUzsINA Gondoltál rám?

CSÍK Elég sokat.

FRUzsINA *(nevet)* Hazudsz, te gazember. Igen. Most még mondd azt, hogy hiányoztam.

CSÍK Elhinnéd, ha mondanám?

FRUzsINA Hát csak mondd, aztán majd meglátjuk.

CSÍK Jó, hogy itt vagy.

FRUzsINA Ezt ne csináld. Nem szabad. Jaj, hagyj. Hidd el, nem ezért jöttem. Mondom ne, mert... nem szabad. Jaj, az Anita... a legjobb barátnőm, ezt tudnod kell. Jaj, ezt ne.

CSÍK Az Anita, meg te, hogyne tudnám.

FRUzsINA Elveszítjük a fejünket. *(duruzsol)* Hát még szeretsz?

CSÍK Mindig annyit gondoltam rád. Mindig csak rád gondoltam igazából. De jó, hogy itt vagy. Mit nevensz? Most mit nevensz így, mint egy eszement?

FRUZZSINA *(alig érteni, úgy nevet)* Micsoda egy ember vagy te. Micsoda hiú állat. Egy perc elég volt, hogy elhidd, hogy csak utánad eszem magam annyi ideje, és azután, amit tettél velem? Ilyen beképzelt vagy, ilyen vak. Te szarjankó, te. Hát mit képzelsz? Hát ilyen férfinak gondoltad magad? Most miért nem szólsz, mi? Szánalmas vagy, szánalmas. Elvárásoltál, szőke herceg, beléd zuhantam teljesen. Most játszottak szegénnyel?

CSÍK Te rohadt ribanc.

FRUZZSINA *(hisztérikusan nevet)* Mást se tudsz. Káromkodj, rángass, vesztettél. Jó, mi? Na, most öröm az élet, mi? Beléd töröltem a lábam végére. *(suttog)* Mindegy, te férfi vagy. Légy férfi. Légy férfi! Legalább próbáld meg, kérlek, szerelmem. *(alig érteni, úgy nevet)* Remélem, álmodsz majd velem. *(el)*

CSÍK Szakadj meg a röhögéstől, kis béka! Szakadj meg, vessz meg, száradj ki, imádkozz hiába férfiéért, te dög, te kurva! Még ez is! A szentségeket!

6.

(ketten egy másik zongoránál. Anita skálázik)

KATI Az á hamis. Minden férfi mocskos gazember. Az á hamis.

ANITA Ma valahogy nem megy. Pampapapam. Nem megy. Ne haragudj, valahogy másutt jár az eszem. Mi van a férfiakkal? Vagy mit mondtál?

KATI Semmit. Tessék előlről.

ANITA Hogy gazemberek. Hát az nyilvánvaló.

KATI Mert van, aki lehetővé teszi, hogy azok legyenek. La-la. La-la-la. Csak fecsegték. Van akinek meg bög otthon a gyereke. La-la-la.

ANITA Nem megy, nem megy, inkább ne. *(énekel)*

KATI Merthogy a gyerek... megint hamis, baromira utál egyedül felébredni. És igaza van. Ne torokból tessék, kértem már.

ANITA La-la. Érzed, ugye? Nem tudom, mi van ma velem. La-la-la-la.

KATI Ki ne utálna egyedül felébredni? La-la-la-la. *(gyűlölettel)*

ANITA Ugye, hallottad? Hát nem, na. Hagyjuk inkább mára. Az órát azért felszámítjuk, persze! Ez természetes!

KATI *(félre)* Ó, te kis hülye.

ANITA Olyan különös vagy ma. Valami baj van?

KATI Ne haragudj. Nekem se itt jár az eszem.

ANITA *(nevetgél)* Neked... alighanem a férfiakon jár az eszed. *(hallgatnak)*

KATI Ezt meg hogy értsem?

ANITA Valami rosszat mondtam?

KATI Folytassuk inkább! Legalább próbáld meg. Csípőre a kéz.
(*gyakorolnak, egyre kínosabb*)

ANITA Majd pénteken, ha megérjük. Nem tudok figyelni.

KATI Akkor megyek.

ANITA Megfájdult a torkom is. Esik még?

KATI Minek is énekelsz te, mondd?

ANITA Már elállt.

KATI Egy manikűröslány, aki az Operába vágyik. (*nevet*) Sose jutsz oda. Sose.

ANITA És, ha így van?

KATI Na, én megyek. (*szedi a kottáit, el*)

7.

(*Csik- lakás*)

(*ketten, bőrig ázva egy törölközővel egymás haját szárítják*)

CSÍK Minden férfihoz más hajszínt viselsz, mi? Az Anita mindig szőke, szőke, szőke.

KITTY (*gúnyosan*) Az izgalmas lehet.

CSÍK Mit nézel az utcán?

KITTY Mennyi-mennyi kocsit, mi? Csak állnak a járdán. Ha letörné a visszapillantót az ember, az csak olyan, mintha csokrot szedne ölbe a réten. Sok pici tükörke!

CSÍK Haragszol?

KITTY Felejtsük el.

CSÍK (*gúnyosan*) Hát már nem szeretsz?

KITTY Sose mondtam, hogy szeretlek.

CSÍK Szeress belém, hálából pokollá teszem az életedet. És ez örökké fog tartani mától fogva.

KITTY Örökké, azaz egy percig.

CSÍK És, ha én unok rád. Én még a Lovass Anitát is meguntam.

KITTY (*suttog*) Hát eredj. Szaladj vissza hozzá. Menj ha bírsz.

CSÍK Kérdezhetek valamit?

KITTY Az Anita vár szaladj, szaladj!

CSÍK Igazad van. Amint alábbhagy az eső, rohanok.

KITTY Ezt láttad már?

CSÍK A pisztoly! Az anyját! Az apádé, igaz? Zsebre vágta otthon...

KITTY Vettem.

CSÍK Töltve van? Persze, nem.

KITTY És, ha mégis?

CSÍK Csak a szád jár. Bánni se tudsz vele.

KITTY *(nevet)* Ehhez mindenki ért. *(A fekvő férfira térdel, az álla alá nyomja a fegyvert.)* Szentelenkedsz még?

CSÍK *(félretolja)* Kérdezhetek valamit?

KITTY *(játékból dulakodik, nem engedi a pisztolyt eltolni)* Hát beszélj.

CSÍK Hány elődöm volt már nekem?

KITTY *(mosolyog)* Mi közöd hozzá?

CSÍK Az a szakállas, akivel tegnap beszéltél a metróban? Meg az a szőke, akivel együtt jöttél ki a lakásból, mikor vártalak.

KITTY Ő a kollégám, csak elköszönt tőlem.

CSÍK Nem úgy viselkedtél vele.

KITTY Miért kérdezel ilyeneket?

CSÍK Ez a te kábítószered, igaz? Ez a te Istened.

KITTY Úgy se tudsz megsérteni.

CSÍK Ahogy te ágyba bújsz, az valóságos szertartás. A papnő az ördögének áldozik.

KITTY Valami zörög odakinn. Talán most jött el érted az ördög.

CSÍK Talán teérted.

KITTY Volt szülésznők nem kellene neki. Hallod, hogy kopogtat?

CSÍK Ez csak a szél, erőszakos egy koldus, a jussáért az ablakot veri. Ha ördög testvér kopogtat, abba ez a világ összedől.

KITTY Világvége? Az derék dolog. Gyerekkoromban egyszer világvégét játszottam, és betörtem az utcán az összes kirakatot. Az egyik kereskedő elkapott, de nem árult el. A pocakjával a falnak szorított és lihegett. Szúrós tekintete volt, de nem féltem. Nem derült ki, mit akart, mert mindjárt asztmás rohama lett. Térdre esett, a lábamnál hörgött, azt hittem, meg fog halni. Én meg néztem, olyan volt, mint a tévében.

CSÍK El fogsz felejteni. Félre nézel, és már köd ereszkedik a szemedre. Már nem vagyok sehol. El fogsz felejteni.

KITTY *(komolyan)* Sose felejtenelek el.

CSÍK Ahogy a kereskedőt?

KITTY Az más.

(hallgatnak)

8.

(Lovass-lakás, ketten)

(Di Rosa előre hajolva egy hajszárítóval a haját szárítja)

DI ROSA A fésűt.

ANITA Igen.

DI ROSA A törölközőt.

ANITA Igen.

DI ROSA Miért akart találkozni velem?

ANITA Azért hívtam fel, mert meggondoltam magam. El akarok menni innen.

DI ROSA Telefonon, igen. De miért akart találkozni velem?

ANITA *(hallgat)* Abban a fényben alig láttam magát. Látni akartam, hogy olyan-e, ahogy elképzeltem?

DI ROSA Senki sem olyan. Valaki dúdol odabenn.

ANITA Dietrich Fischer-Dieskau. Ő énekel.

DI ROSA Nem ismerem. De miért énekel a hálósobában?

ANITA Zavarja? Hát nem szépen énekel?

DI ROSA Én is szeretnék a te hálósobádban énekelni.

ANITA Ő CD-n énekel.

DI ROSA Én az ágyon énekelnék.

ANITA *(nevet)* Ezt a tésztát!

DI ROSA Ne vess csak, azt szeretem! Milyen jó illata van a hajadnak!

ANITA Hogy milyenek vagyunk! Látod a tükörben? Apa meg a lánya.

DI ROSA *(udvarol)* Úgy vágyom rád.

ANITA Ezek gyönyörű szavak.

DI ROSA Táncolni tudsz? Genovában ugyanis...

(hárman)

SATURNIO *(be, szakad róla a víz, bőrig ázott, amerre jár, tócsát hagy maga után)*
Di Rosa!

DI ROSA Úsztál, Saturnio?

SATURNIO Di Rosa! Sehol nem kaptam pezsgőt! Vörösbort hoztam.

DI ROSA És mi ez a brutális borszag?

SATURNIO Zuhog az eső.

DI ROSA De mi ez a borszag? Csak nem...?

SATURNIO Az előszobában...

DI ROSA Te Isten átka!

SATURNIO ...megcsúsztam (*mutatja*), de még időben, a lambériában...

DI ROSA Borban úszik a ház.

SATURNIO De hál Istennek, csak bor volt. Sehol nem kaptam pezsgőt. Di Rosa! Valaki énekel a hálószobában. Vagy a szomszédban?

ANITA Majd elhallgattatom. (*el*)

SATURNIO (*utánakiált*) Ne bánts! Nem olyan rossz! (*Di Rosának*) Biztos a szomszéd. Átok az ilyen.

DI ROSA Törölközz meg.

SATURNIO Poharakat is hoztam! Milyen csinos vagy ma, Anita. Milyen szép! Hát nem, di Rosa? Milyen szép lány! Az ember csak elnézné egész nap! Bizonyúrsten!

ANITA (*be, gúnyolódik*) Ha meghalnék, a testem rátok hagyom, esküszöm.

SATURNIO Milyen szép pohár!

ANITA Milyen szép pohár...

SATURNIO Di Rosa... félek, hogy te túlságosan szereted a nőket. Nem lenne egyszerűbb, ha megnősülnél?

DI ROSA Ó, nekem Nápolyban volt egy menyasszonyom! Remek lány! Mégsem lett a dologból semmi, a családja ugyanis nem volt elragadtatva az eljegyzésünktől.

SATURNIO Ne mondd!

DI ROSA De komolyan! Például... a férje magánkívül volt.

SATURNIO Találkoztam tegnap a vőlegényeddel. Rendes fiú, de nem árt vigyázni vele, nagyon kedveli a butábbik nemet. Csak nekem lenne valakim, akinek megfoghatnám a kezét...

ANITA Vidd innen a kezed.

DI ROSA Nem, nem Anitácska, ne csak egy kortyot, hanem fenéki!

ANITA (*ingerülten nevet, sokat iszik*) Megbolondulok. Milyen borzalmas meleg van itt. (*gúnyyal*) Éljen Genova...

SATURNIO Szép lány, jaj de szép, csak ne beszélne annyit.

DI ROSA (*gúnyosan*) Saturnio, gyere vissza később. De ne túl hamar, ha Istent ismersz. (*kikíséri*) Na, tűnj el.

ANITA Hát meg sem lepődtél, hogy felhívtalak? Hát nem? Hát nem, mi?

SATURNIO Láttad, mondtam én, idő kell a nőknek mindig... Utána milyen kezes lesz. Di Rosa, te rohadék, neked milyen mákod van megint! (*az ajtó-résen kintről beleskelődik*) Holnaptól minden más lesz. Fogtok még emlegetni. Hallod? Meg fogsz még engem emlegetni. (*felnevet*) Nem hiszed? (*keserűen elfordul*) Az Isten verjen meg, ha nem hiszed.

(*Di Rosa az ölébe vonja Anitát, Saturnio leskelődik*)

9.

(egy padláson)

(Kati elázott kottákat tereget csipesszel szárítókötelekre)

KATI

Schubert, Schumann, Mozart. Hát így állunk: nem jött haza. Azt mondom neki: szeretlek, aztán pedig lassan már meg tudnám ölni. *(nézi, mit tereget)* A pisztráng. Reménytelenül konzervatív vagyok. Mennyire gyűlölöm. Vagy álljak bosszút? Verjen meg az Isten minden disznó gazembert, ezért meg fogsz fizetni, esküszöm.

(énekel, tereget)

II. FELVONÁS

10.

(reggel a Lovass-lakásban, ketten)

(Anita, egyedül a szobában lázasan kutat di Rosa zakójában. Di Rosa megjelenik a háttérben, és némán nézi.)

- ANITA *(összerezzen)* Csak azt néztem, hogy ki vár téged haza Torinóban?
- DI ROSA Hogy értve, hogy ki?
- ANITA *(zavarban)* Hát... hogy van-e családod, meg ilyesmi?
- DI ROSA A feleségem tíz éve nem láttam. Rá gondoltál? Különben van egy lányom is.
- ANITA *(mint fenn)* Azt mesélik, hogy belefojtod az ajándékaidba.
- DI ROSA Kisebb, mint te. Borzasztó lelkiismeretfurdalásom van, mert keveset vagyok vele. Tizenhét éves. Mennem kell.
- ANITA Igen? Akkor már kész nő. Mutasd a kezedet. *(nem engedi elmenni)*
- DI ROSA Kész nő... Azt te csak gondolod. Mit akarsz a kezemmel?
- ANITA *(gúnyosan)* Én a legjobban a nagyapámat szerettem, aki nem él már, ő... szörnyen titkos kísérleteket folytatott az alagsorban, és mindig viccelődött a gyerekekkel. Egyszer...
- DI ROSA Na nem. Csak nem fogsz itt nekem manikűrözni?
- ANITA Szívesen megcsinálnám a tiéd is, ha az enyémet befejeztem...
- DI ROSA *(eszik.)* Az apádon nem tudod kiélni magad, mi?
- ANITA Majd megismered. *(váratlanul)* Mikor gyerek voltam, dührohamában gyakran minden ok nélkül megpofozott. Néha azt gondolom, az anyám iránti híres nagy szerelmét is bőven tarkították verések. Aztán másnap mindig olyan volt, mint a vaj a kenyéren, és én hamar megtanultam, hogy jobb úgy tenni, mint aki semmire nem emlékszik. Ilyenkor csodálatos volt, varázslatos és elbűvölő, ezek voltak a gyerekkorom legszebb napjai, de ha duzzogtam, meg volt sértődve, és dült-fült, bár jó ideig nem bántott újra. Kiszámíthatatlan volt, és én mosolyogtam rá, pedig a szemem még dagadt volt a kezétől.
- DI ROSA Ő ment el? Hallottam az ajtót csukódni, és...
- ANITA És tudod, mindig tudtam, hogy baj lesz, és aznap kerülni kell. Ilyenkor valami különös illata volt, éreztem, ahogy hazajött és megölelt, az after shave-én túl valami feszült verejtékillet, hatévesen úgy hívtam, veszélyszag.
- DI ROSA Nem fázol, ha nyitva az ablak? Ez a körömlakk ugyanis...

ANITA Iszonyúan próbálkozom, hogy szeressem az apámat, iszonyúan próbálkozom, hogy szeressem mindkettőjüket, de amint bármelyik belépne, elfogna valami ész nélküli gyűlölködés. Én alighanem senkit se tudok szeretni.

DI ROSA Megint esik.

ANITA Rájöttem, hogy semmi szeretetreméltó nincs a természetemben.

DI ROSA Hajnalban is esett. És köd is volt. Felébredtem, és a lányomra gondoltam. Tizenhét éve rejtegetem az emberek előtt. Ó, Istenem, ez a rohadt kávé...!

ANITA Tényleg tudsz nekem valami munkát? *(a sírás küszöbén)* Ne haragudj, hogy megnéztem a dolgaidat. Annyira félek, hogy...

DI ROSA Adsz egy ruhakefét?

ANITA Hazudsz nekem, igaz?

DI ROSA Csak elkenem magamon. Mit gondolsz, be lehet ezt vizezni?

ANITA Felismerem én, ki hazudik nekem.

DI ROSA Reménytelen. A szentségít...

ANITA Csak arra vágyom, hogy elmenjek innét.

DI ROSA Hát ezt egyszerűbb eldobni.

ANITA Fázom.

DI ROSA *(feláll a székről, ahová leült)* És milyen por van itt mindenütt. Mennyi por! Szokott itt valaki takarítani?

ANITA Hints rá sót.

DI ROSA Akartam mondani... A Saturnio... nagyon udvarol neked.

ANITA *(üres tekintettel)* Ó, igen, régóta udvarol.

DI ROSA És, nincs esélye? Szerintem tetszik neked.

ANITA Tegnap egészen durva voltam vele. *(váratlanul kacéran)* Nehogy azt mondhasd, hogy...

DI ROSA Mondd, miért akarsz te annyira operát énekelni?

ANITA Hogy-hogy mért akarok annyira énekelni? Bolond vagy? Mért kérdezel ilyeneket?

DI ROSA Hát akkor énekelj valamit.

ANITA Most?

DI ROSA Én még sose hallottalak. Azt se tudom, milyen hangod van.

ANITA Ilyen kérdésre mit lehet válaszolni?

DI ROSA Mégis.

ANITA Mindenki azt mondja, hogy...

DI ROSA Igen?

ANITA ...hogy...
DI ROSA Igen?
ANITA ...nagyon szép.
DI ROSA Ezt mondják?
ANITA Nekem nagyon sokan mondták.
DI ROSA Na, énekelj valamit.
ANITA *(kényszeredetten nevet)* Hát itt, ne haragudj?
DI ROSA Hát hol szeretnél? Állj oda. Vagy lépj fel az asztalra, bánom én?
ANITA Most mért csinálod ezt?
DI ROSA Gyerünk, lépj fel. A villanyt leoltjuk, csak ez marad ideleenn.

(Anita kiszolgáltatott zavarban lassan és ügyetlenül az asztalra mászik. Hunyorog a fényben, és fázósan összevonja a kezét a melle előtt.)

DI ROSA Énekelj.
ANITA Van egy sírós kislány, itt felettünk, és az anyja...
DI ROSA Igen?
ANITA És a Fruzsina... *(halkan)* alszik.
DI ROSA Énekelj.
ANITA Most semmi se megy, ami...
DI ROSA Hát mi van a repertoárodban?
ANITA *(elhalóan)* Rengeteg... *(suttog)* dal.
DI ROSA Dal?
(Csend)
ANITA Mit akarsz te tőlem?
DI ROSA És te?

(A lány az asztal tetején sírva fakad.)

(hárman)

ÉNEKTANÁR Jó napot.
DI ROSA Ki maga?
ÉNEKTANÁR Egy bizonyos fiatalember mondta, hogy itt találok.
DI ROSA És azt nem mondta, hogy nem egyedül talál?
ÉNEKTANÁR Azt nem mondta. De ne zavartassa magát.
DI ROSA De zavartatom magam.
ÉNEKTANÁR A lány miatt?
DI ROSA Na képzelje, miatta.
ANITA Leszállhatok?

(Di Rosa leveszi a lányt)

ÉNEKTANÁR Üdvözlöm, Anita.
ANITA *(suttog)* Hát hozta Isten.
ÉNEKTANÁR Ne jöjjön zavarba, én már semmin se tudok meglepődni.
ANITA Min nem tud maga már meglepődni?
ÉNEKTANÁR Hogy maga a Di Rosa úrnál lakik.
ANITA Én az apámnál lakom.
ÉNEKTANÁR Akkor mit keres itt, már megbocsásson?
ANITA Ez az apám lakása, már megbocsásson.
ÉNEKTANÁR Végül is mindegy, én a zongora miatt jöttem. Úgy tudom, magát érdeklik a ritkaságok.
DI ROSA Az a bizonyos fiatalember mondta?
ÉNEKTANÁR Az a bizonyos. Mások is jönnek még eladni önnek ezt-azt, de azokért a holmikért én nem állok jól.
DI ROSA Mások is jönnek? Nagyszerű.
ÉNEKTANÁR Lent várnak. Tisztáztuk, hogy én vagyok az első. Tizenhetedik századi darab.
DI ROSA A tizenhetedik században nem is volt zongora.
ÉNEKTANÁR *(szemtelenül)* Milyen igaz. Tizenhatodik század.
DI ROSA Miért akarja annyira eladni?
ÉNEKTANÁR Uram, ez a zongora volt az én álmom, amíg egy életre tönkre nem tettek. Ne kérdezzen semmit.
DI ROSA Nem kérdezek semmit. Kifelé.
ÉNEKTANÁR Uram, figyelmeztetem, ha nem vesz semmit, a tömeg odalenn meg fogja lincselni.
DI ROSA Saturnio! Te Istenverése... megyek, hogy tisztázzam az erőviszonyokat.

(ketten el)

(ketten)

(Fruzsina pofát vágva bejön. Keresi a zajongókat.)

ANITA *(visszajön)* Aludtál?
FRUzsINA Olyan furcsát álmodtam. Hajnalban felébredtem, ahogy az eső verte az ablakot. Szép volt.
ANITA *(fészült)* Igen. Alhatsz még.
FRUzsINA Főzhetnél egy kávé. Kiszáradt a szám.
ANITA Igen. Apám már elment, ugye?

FRUZZSINA *(nyújtózkodik)* Hajnalban. Titokzatos útjai vannak. Voltaképpen féltékeny vagyok, ha meggondolom. Megcsinálod a kezem?

ANITA Különben veszek egy másik ruhát neked. Tudod, ahelyett, amin rajta felejtettem a vasalót. Még haragszol?

FRUZZSINA Itt járt a digó, a te di Rosád, láttam este. Hát mész Milánóba, vagy hová? Kikezdett veled, mi? Ugye? Hát persze.

ANITA *(fáradtan)* Hát persze.

FRUZZSINA *(hidegen)* Hát minek provokáltad?

ANITA Én már csak ilyen vagyok.

FRUZZSINA Elmeséljem, mit álmodtam?

ANITA Igen. Mondd, nem lehetne, hogy ne aludj itt minden este?

FRUZZSINA *(ránéz)* Hát ehhez most túl korán van nekem.

ANITA Bocsánat, csak kérdeztem. Bocsánat.

FRUZZSINA Egyáltalán, mi a fenéért vagy te ilyen boldog, ha neked esnek a férfiak?

ANITA Mondd csak, te nem szoktál takarítani?

FRUZZSINA *(gúnyosan)* Megint hülyét fogsz csinálni valakiből? Hülye játék.

ANITA A Csík szerint nem nagyon.

FRUZZSINA Hülye vagy, teljesen. És én még tényleg sajnáltalak. És különben is, miért nem költözöl el?

ANITA *(szárazon)* Én itt itthon vagyok.

FRUZZSINA *(gyűlölködve)* Sose laktál itt.

ANITA De igen. Tizenötévesen az apám, ha tudni akarod, elhozott a nagyanyámtól. *(mosolyog)* Ahol különben azért éltem, hogy ne zavarjam a mostohamamáimat.

FRUZZSINA Hogy te mindenkit utálsz. A Zsoltot is, a tulajdon apádat. Hogy lehetsz ilyen?

ANITA Jobb szeretném, ha hazaköltöznél innen. Már ma. Itt csak én lakom, meg az apám. Menj el.

FRUZZSINA Sose fogok! Gebedj meg! Én szeretem az apádat!

ANITA *(hidegen mosolyog)* Szereted az apámat? Én sajnálom az apámat. A nők rabja. Képtelennek bizonyult elmenekülni a nagyanyám rafinált szeretete elől. Mindig legyőzve kullogott vissza hozzá, a nagyanyám pedig még azt az elégtételt sem engedte meg magának, hogy szemrehányásokat tegyen neki, amiért valaki másért kis időre otthagyta őt a kislát. Mikor anyámmal összeházasodtak, a nagyanyám ezt is afféle megkésett kamaszlázadásnak fogta fel, és biztos volt benne, hogy ő fog győzni, és visszakap egy engedelmes fiút, aki belezavarodik majd a megkönnyebbülésbe és a hálába, hogy nem kell bocsánatot kérnie a házassága miatt. *(dühödten egy vödört hoz)*

FRUZZSINA *(kiabál)* Nem érdekelnek a régi történeteid! Te a múltban élsz! Olyan vagy mint egy vénasszony. Mindent elkövettem, hogy megszerettessem magam veled. Mit gyűlölködsz örökké? Hagyjál végre békén engem... *(sírva fakad)*

ANITA *(diadalmasan)* Még nem ismered az apámat. Csalódni fogsz. És ne mondd, hogy nem szóltam jó előre? *(nekilát felmosni)*

FRUZZSINA *(gyűlölettel)* Kopjál le rólunk. Megérdemelted, amit a Csíktól kaptál, esküszöm.

ANITA *(mint aki nem hallja)* Ami meg az apámat illeti, jobb, ha inkább elfelejted. Esküszöm, a te érdekedben beszélek. Azt hiszed, féltékeny vagyok, pedig csak meg akarlak menteni az én Don Juan apámtól. Fogadd meg a jó tanácsot. *(feláll a felmosásból)* Ne mondd, hogy nem szóltam idejében.

(Fruzzsina a tükörcképét nézi a vödör alján, a haját igazítja)

(egyedül)

DI ROSA *(belép a bejáratból, ahol eddig észrevétlen állt)* Egy szó nélkül megyek el. Ez nem tiszta ügy. *(habozik)* Hát már csak nem okozok magamnak csalódást? Elmentem megnézni őt, ahogy dolgozik. Nézttem, ahogy lakkozta az öregasszonyok körmét, és a többi lánnyal cigarettázik, és akkor azt mondtam magamban: ez a lány boldog. Olyan jó volt nézni. Olyan volt, mint egy kis tündér. El kéne mondani neki. Biztos felvidítaná! *(töpreng)*

11.

(egy kórház alagsorában. Valahol csepeg a víz)

(egyedül)

SATURNIO Veszett kutya minden érzélem. Falkában járnak, és hajtják az embert kifulladásig. Vérzik a szívem, hát kié ne vérezne? *(Csend)* Micsoda bűz. És nincs itt senki. Fullasztó hely, a falak is izzadnak bele. Remélem, nem éled fel egy se odabenn. Doktor úr! Doktor Lovass! És ha valamelyikbe belebújik az ördög?

(ketten)

LOVASS Halottat hozott?

SATURNIO Igen. De még jár.

LOVASS Ki maga?

SATURNIO Magához jöttem.

LOVASS Véres vagyok. Mit akar?

SATURNIO Szeretem a lányát!

LOVASS Hát ezért jött... Nem adok kezet, mert bemocskolom.

SATURNIO Úristen, milyen bűz van itt... doktor úr, én szerelmes vagyok a lányába, vigyázzon rá. Könyörögve kérem!

LOVASS Zavarba hoz... Nem szívesen hallok erről... Ha maga az én helyemben volna, úgy érezné magát, mint a kettéhasított ember. Az Isten szerelmére, hagyjanak békén mind a lányommal engem... (*gonoszul*) Ez egy tüdő, egyébként, amit érez. Érdekli? Mindkét tüdő tíz szelvényre bomlik, külön hörgő és gyűjtőerek. És közben a kötőszövetcsővény, ami könnyen kifejthető. Látja? Látja? És a máj. Légzéskor a rekesszel mozog. Két érrendszere van, a verőér sérülése feltétlen halálos. Fulladozik? Mi baj? Csak egy bomló test, amit érez, egy rossz szív és a vérkeringés kórtana: hegesedés és vénás hiperémia... érdekli? Billentyűszűkület. (*egy tálon mutatja*) A pitvar izomzata sokkal vékonyabb, mint a kamrák izomzata, ez szép, sírnivalóan szép, ezt tanítani lehetne... El ne ejtse! Még le kell mérlegelnünk.

SATURNIO Milyen makacsul fekszik itt, olyan, mint a márvány, ez az öregember.

LOVASS (*suttog*) Tegnap még fájt a szíve.

SATURNIO Milyen gonoszul mosolyog.

LOVASS Korai öregség. Én most letörlöm róla, és a lábujjára kötözöm a halála okát. A neve után pontot teszek, ez a rövid gyászjelentés, nem casus többé nekünk.

SATURNIO Doktor úr! És a szerelem? Vigyázzon a di Rosával. Rosszul vagyok.

LOVASS A test, igen... Nyüzsög benn a gondolat, akár a féreg. Ez a pokol, fiam.

SATURNIO Istenem!

LOVASS A lányom... Jönnek-mennek körülötte a férfiak, mint a legyek. Csak ne látnám! Az anyjára üt. Minek is fecsegni? Torz töredék, ha beszél az ember, huzat az ajtórezen, amit minden szó kinyit, aztán bezár, és botladozva jön rajta át, amit az ember érez. Látom, megviselte... Jöjjön, levegőre viszem.

12.

(*Lovass-lakás, ketten*)

ANITA Hallom, hallom... Ki az? (*hátrasimítja a zuhanytól vizes haját*)

HANG A te nagy lehetőség, Anita.

ANITA Az nem lehet, a nagy lehetőség csak egyszer kopog az ember ajtaján.

DI ROSA Már be se jöhettek?

ANITA Di Rosa!

DI ROSA Hát nem ismered meg a csengetésemet? Hát nem tudod, hogy ez egy igazi szállítványozási igazgatói csengetés? Ha elmesélem neked, hogy lettem szállítványozási igazgató, egyszerűen sírni fogsz az ámulattól. Azt fogod mondani: mesebeli történet.

ANITA Már attól félttem, fel se hívsz ma... Kicsikém!

DI ROSA Te egyszerűen csak kicsikémnek nevezel egy embert, aki naponta ezer dollárt keres? Adózás után? Csak csodálkozom.

ANITA Mesebeli történet.

DI ROSA Csodálkozom, és előnt a szomorúság Úgy, hogy megvigasztaljam magam...

ANITA Nem nyúlkálunk, hoppá.

DI ROSA Micsoda öregasszony! Milyen kérges lett a szíved! Különben egyedül vagyunk?

ANITA *(nevet)* Attól tartok.

DI ROSA Egy ilyen boldog lakásban szeretnék magam is családot alapítani.

ANITA Helyben vagyunk. És mit szólnál hozzá?

DI ROSA Bárha tudom, hogy vonzó egyéniség vagyok, mégis sírnék, ha ezt kéne hallanom. Egy ilyen romos vénembernek már minek gyerek? Egyszerűen tilos! A test persze kész, de a lélek erőtlen. A fejemet verném a falba, ha megint családom lenne! Az igazgatói fejet! Csomagolj, utazunk...

(Csend)

ANITA Csak nem képzelted, hogy így elmegyek veled?

DI ROSA Hát én most vagy álmodom vagy megőrültem!?

ANITA Nem értesz te semmit. *(el)*

(ketten)

SATURNIO *(be)*

DI ROSA *(sziszegve)* Saturnio!

SATURNIO Megmondtam, hogy ne szólíts így többet...

DI ROSA Bravó. Egyáltalán hogy kerülsz te ide? Mikor momentán Catanzaróban ülsz börtönben?

SATURNIO Azt hittem, ezt nem hozod szóba még egyszer.

DI ROSA *(mint fenn)* Halkabban! Különben is, hordd el magad...

SATURNIO Egy lépést sem mozdulok. Sőt, te tűnsz el. Siralom lesz hallani, ha mindent kitálalok.

DI ROSA Halkabban! Háromig számolok... Egy, kettő...

SATURNIO Hallgatlak.

DI ROSA Legalább a feleségedet ne vernéd.

SATURNIO Nem a feleségem.

DI ROSA Attól még vered. *(dühödten el)*

SATURNIO *(kiabál utána)* Neki is joga van a törődéshez, nem?

ANITA *(vissza)* Hát te?

SATURNIO Hogy én?... Bejöttem. Nyitva volt, bocsánat. Azért jöttem, mert...

ANITA Nos?

SATURNIO Nohát csak azért, mert jobban meggondolva...

ANITA Igen?

SATURNIO ...mégis le akarlak beszélni arról, hogy elmenj a di Rosával. Mégse ajánlom. Meggondoltam. Ellenben azt szeretném mondani...

ANITA Nos? Hát mindenki beszélni akar velem. Mindenki hozzám fordul *(gúnyosan)* Remek érzés, nyilván körülöttem forog a világ... Mintha csak én számítanék... Persze, a Csíkról akarsz beszélni.

SATURNIO *(behízelgően)* Beszéljünk őszintén...

ANITA Beszéljünk.

SATURNIO Esküszöm, hogy szerelmes vagyok.

ANITA Gratulálok. Sok boldogságot.

SATURNIO Meg se kérdezed, kibe?

ANITA Kibe?

SATURNIO Egy lányba...

ANITA Még őszintebben gratulálok. Helyes választásnak látszik.

SATURNIO *(udvarol)* Nem merem elmondani. Félek, hogy valami baj lesz, valami szerencsétlenség. Mert hogy mindig történik valami.

ANITA Van tűzbiztosításom.

SATURNIO Hogyan?

ANITA Biztosítás tűz ellen. Ha, teszem azt, míg beszélgetünk, kigyullad a lakás.

SATURNIO *(gúnyosan)* Vagy összetörik valami.

ANITA Majd vigyázunk.

SATURNIO Eldől az a nagy tükör, amiben nézni szoktad magad.

ANITA Talán inkább jégeső lesz.

SATURNIO Mint tegnap este.

ANITA Tegnap este jégeső volt?

SATURNIO Nem, dehogy. Borzasztó volt, hülyét csináltam magamból. Szörnyen szerencsétlennnek éreztem magam. Engem mindenki félreismer, azt mondják rám: na ja, Saturnio, egy hang, és más semmi. Pedig ennek a hangnak lelke van. Azt mondják: Saturnio, egy jólfésült fiú, egy üres arc...

ANITA Pedig ennek az arcnak keze is van. Vidd innen a kezed.

SATURNIO Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek. *(egy szál virágot vesz elő a háta mögül.)*

ANITA *(faarccal)* Nincs bocsánat.

SATURNIO Hogyan?

ANITA Elnézést, ez egy vicc volt. Fogalmam sincs miért kérsz bocsánatot, fogalmam sincs, miért vagy itt. Semmi olyanra nem emlékszem a tegnapi estéből, amiért bárkinek bocsánatot kellene kérnie tőlem.

SATURNIO *(Zavartan nevetni kezd, mint aki megérti a poént, egyre hangosabban. Hátralép és virágostól nagy robajjal hanyatt esik a székben)*

(Anita nevet)

SATURNIO *(A földön ülve leporolja magát.)* Úgy szeretnék segíteni rajtad.

ANITA Köszönöm. Felsegítselek? Vagy inkább üldögélsz?

SATURNIO Köszönöm, jól ülök. Kották... mindenütt. Szép, szép dolog. Én is szoktam énekelni! Bár kizárólag csak tusolás közben.

ANITA *(unottan)* És mit szoktál énekelni?

SATURNIO *(elhalóan)* Duettet.

ANITA Saturnio, az a helyzet, hogy nekem lenne dolgom.

SATURNIO *(nagyvonalúan legyint)* Nekem is.

ANITA Én elköltözöm innét. És hagyjatok békén a Csíkkal.

SATURNIO A di Rosa, igen... Ne higgy neki. Sose fog elvinni innét. Vagy, ha elvisz, annál rosszabb. *(kétségbeesetten)* Csak saját magát szereti. Csak a lányát szereti. Nem szeret senkit. Már az se igaz, amit kérdez. Ne higgy neki.

ANITA *(sötéten)* Miért ne vinne el?

SATURNIO Te nem ismered.

ANITA Miért ne vinne el?

SATURNIO Legalább egyszer ne magaddal törődj.

ANITA Hát kivel törődjek?

(Egy ostoba dalocskát dúdol a zongorán magát kísérve. Saturnio mellélép, és tétován egy másik szólamot ütögetve szintén dúdolni kezd.)

(hárman)

KATI *(Zaklatottan belép. Erőt vesz magán.)* Legalább felesleges minden mellébeszélés.

ANITA Kati? Ma nincs énekóra...

KATI *(gyűlölettel nevet)* Téged még zavarba lehet hozni?

SATURNIO *(kiabál)* Miért kémkedsz utánam?

KATI Mért alázol meg ezzel az ostoba libával?

ANITA Bocsánat...

SATURNIO Nem érted, hogy végeztünk? Befejeztem veled.

KATI Ehhez mindig értettél. Szeretnél megsérteni?

SATURNIO Olyan nevetséges vagy a vádaskodásoddal.

KATI *(gúnyosan)* Itt akarsz hagyni?

SATURNIO Ne zsarolj a lelkiismeretemmel. Elég nyűg az nekem.

KATI Elájulok! Neked van lelkiismereted? Mesélj...

SATURNIO A látszat talán csal, de én tudom, mi a tisztesség... Rólam mindenki mindent hazudozik összevissza, olyasmit is, ami szinte nem is igaz. *(a fülét befogva dühödten skálázni kezd)*

KATI Őelőtte, szégyelled magad, mi? A kis kurva előtt!

ANITA Elnézést, hogy...

SATURNIO Mit kéne szégyellnem, szerinted? Legfeljebb a te ronda szádat szégyellem.

KATI *(magan kívül)* Te meg öltözz fel, hát nem szégyelled magad? És fogd be a szád, nem vagyok kíváncsi a mentségeidre.

SATURNIO Ne bántsd őt.

ANITA Őszintén mondom, hogy végre higgy nekem... a te férjed... egy szánalmas szoknyavadász. Szánalmas, szánalmas, szánalmas.

KATI Te vagy szánalmas. Nézz a tükörbe, tessék! Csak bámuld magad, bámuld! Tetszel magadnak?

ANITA Akkor? Most mi legyen? Csúfítsam el magam?

KATI Ez már a te dolgod. *(dühvel)* És miért ne, egyébként?

(ketten el)

(egyedül)

ANITA Döglégy döng... Elmentek végre, és megint esik. A járdán locsog a víz, mint egy vénasszony. Ha eszembe jut... Hiszen gyűlölöm. Csak aludni jó, az Istenit, de mélyen. *(kiles az ablakon)* Elbújt a nap... Micsoda ország! Micsoda külváros. Az utcán énekelnek a kölykök. *(szedegeti a szétrepült kottákat a földről)* Bernstein. Schönberg. És Wagner... ez a világvége. Hol a fedele? Milyen szép pár, azt mondták. Bújjak hozzá, és sírdogáljak, és mondjam, hogy megbocsátok? Eltűrjem, hogy simogat? Ha hízeleg, nevetnem kell. *(eltépi a kottákat)* Ha itt lesz a világvége, és egy szomjas angyal feltépi a mindenség torkát, és a temetők minden képzeleten felül túlnépesülnek, és az összes tengerben rothadt kocsonyában fő a víz, és minden ember egy rettenetes buborékban hány ki öt liter vért, és minden csont megtalálja a méltó helyét a trófeák falán, és a sikertelen föld a darabjaira hullik, akkor talán... *(felnéz)* Ki az?

(ketten)

CSÍK Csak én vagyok. Csak én, a te Csíkod. Bejöhetek? Sírtál? Miattam?

ANITA Miattad? Te hülye, ki sírna miattad? Mit akarsz?

CSÍK Csak azért jöttem, hogy lássalak. Végül is nem valami szépen mentem el.

ANITA Gusztustalan, ahogy mosolyogsz.

CSÍK *(óvatosan)* Szép, ahogy haragszol.

ANITA Tisztességes ember nem mosolyog így.

CSÍK Álmodtam kettőnkéről. Megálmodtam, hogy eljövök.

ANITA Tulajdonképpen miért jöttél?

CSÍK *(mint fenn)* Nem viselkedtem túl szépen. Most nevensz? Én nem tudom, mi van, ha egy vörös ribanc a közelemben lesz. Aztán meg csak bosszúság az egész...

ANITA Hát ráuntál a Kittykére?

CSÍK Most mit mosolyogsz?

ANITA Színészkedsz, csak színészkedsz, nem hiszek neked.

CSÍK Annyiszor jártál az eszemben!

ANITA Meguntalak, Csík, ráduntam. Hallasz egyáltalán?

CSÍK Annyiszor csak rajtakapom magam, hogy úgy beszélek, mintha egy előadást játszanék valakinek. Rajtakapom magam, hogy fogalmam sincs, mit miért mondok. Csak beszélek.

ANITA Hallod, milyen csend van, ha elhallgatunk? Egyedül vagyunk, teljesen egyedül. Hallgass! Mi?

(Csend)

CSÍK Azt hittem, már nem akarsz látni többet.

ANITA Látlak vagy nem, hát nem olyan mindegy? Mindegy az egész.

CSÍK Azt hittem, be se engedsz. Meg se hallgatsz. Pedig nekem tervem van veled. Igazi tervem, amire mindig vártál. Huszonhat éves vagyok, és...

ANITA Tudja már a kis szokásaidat? Vagy csak hallgatsz mellette is egész nap, mert idegesít? Idegesít, ha énekel? Ha járka?

CSÍK *(gúnyosan)* Attól tartok, hogy utál engem. És félek, hogy komplett hülyének tart.

ANITA Honnan veszed?

CSÍK Ó, csak egy elejtett megjegyzéséből. Azt mondta: „Utállak. Te egy komplett hülye vagy.”

ANITA *(nevet)* Gondolom, nem egy gondoskodó fajta. Aztán most el vagy anyátlanodva, mi? És a kutyája, nem idegesít? De biztos.

CSÍK A kutyáját már ő se szereti. Mert ha főz valamit, például én szó nélkül megeszem, de a kutya még nem ilyen fegyelmeztett...

ANITA *(nevet)* Milyen rohadt vagy te, Csík.

CSÍK Szégyellem magam. Ha ezt most hallaná, bögne. Büszke a konyhájára. Képzeld, vett egy kötényt. És megint dolgozik. Felszolgál egy pubban, és...

(Csend)

ANITA Hát nem érted, hogy már nem szeretlek?

CSÍK És most akkor, most mi legyen? És a jövő?

(Anita nevet)

(négyen)

(A küszöbön a Lovass-Fruzsina pár áll)

FRUZSINA *(gúnyosan)* Nagy a szerelem...

LOVASS *(Fruzsínának, mintha Csík ott se lenne.)* Ez az a Csík?

FRUZSINA Nem szimpatikus?

LOVASS Az Anita dolga.

(Csík el, bevágja az ajtót maga mögött)

FRUZSINA Látod, Anita, milyen szép csokrot kaptam? *(Anita rágyújt)* Milyen szép csokor! Anita, az apád gáláns, mint egy kis diák.

(Anita némán kimegy)

(ketten, majd hárman)

FRUZSINA *(suttog)* Adj neki pénzt, akkor elmegy...

LOVASS Kinevetne, ha mondanám...

FRUZSINA Csak dörmögj, mackó.

LOVASS Mit nevensz?

FRUZSINA *(Hosszan készül a mondatra.)* És most? Nem akarsz elvenni, mondd?
(Csend)

LOVASS És a korkülönbség?

FRUZSINA Lovass, Lovass, én bolond emberem.

LOVASS Nem lenne jó vége úgyse. Még csak nem is ismersz engem igazán.

FRUZSINA Jobban, mint álmodnád.

LOVASS Én már nem hiszek semmiben.

FRUZSINA Te egy romantikus ember vagy. Kicsit már megöregedtél, viszont már nem iszol. De még így is kevés ilyen van, mint te vagy.

LOVASS Már nem iszom. Rámijesztettek a doktorok. Míg fiatalabb voltam, gonosz voltam, mindig és mindenkivel gonosz. Csak magamat szerettem.

FRUZSINA Nem. Olyan ember voltál, akiről álmodnak a lányok.

LOVASS A kurva életbe, ne udvarolj már! Ez egy komédia!

FRUZSINA Annyi éve először hallak kiabálni.

LOVASS Szörnyű dolog kiabálni.

FRUZSINA Ahogy kiabálsz, attól libabőrös leszek.

LOVASS Menj el tőlem, úgyse lennél boldog.

FRUZSINA *(nagyon nevet)* Ezt neked sütöttem. Ez az egy, amit tudok sütni. Belesírtam, de nem baj, te sósan szereted.

LOVASS Kis hülyém, te. Csak elrontod az életed. Keress egy fiatalabbat, Hallasz?

FRUZSINA Kóstold meg. Egyél. Tessék, egyél.

LOVASS Menj el.

FRUZSINA *(nevet)* Finom?

LOVASS *(tele szájjal, alig tud beszélni)* Mit remélsz tőlem?

FRUZSINA *(nevet)* Hát nem jó? Egyél, egyél.

LOVASS *(majd megfullad)* Fruzsina.

FRUZSINA *(eteti)* Igen? Igen? *(széttárja a karját)* Mondjad! *(nagyon nevet a férfin)*

(Anita a háttérben nézi őket)

13.

(ketten az utcán)

KITTY Amit kezdted, fejezd be, tessék. Vagy már rám se nézel? Már nem méltatsz ennyire? Már futsz előlem? Gyáva disznó!

CSÍK Elkísértelek idáig, ez az a ház.

KITTY És mástól kell megtudnom mindent. Milyen féreg vagy, milyen senki! Hát visszaszöktél az Anitádhoz, igen? Pizkos gazember.

CSÍK Miért az utcán? Én nem kedvelem ennyire a színházat... mindig ez a zsidvásár. Miért nem mehet valami rendjén egyszer, szépen, ahogy a golyó gurul?

KITTY Szóval én se leszek más, mint a többi. Szép, szép. Bedőltem neked, lerántottál a sárba. Borzalmas dolgok járnak a fejemben, ha tudnád!

CSÍK Sápadt vagy. Nesze egy zsebkendő. Szedd össze magad. *(suttog)* Légy férfi.

KITTY Legalább a szemembe mertél volna nézni.

CSÍK Ami volt, elmúlt, a múlt gönceit meg ki hordja már, nem így van? Rácseppent az unalom, és öblítsem akármibe, csak fakó marad.

KITTY Visszanyávogtad magad hozzá, látta valaki, és visszamondta. Hát ennyit értél! Mikor hallottam, elsápadt a szívem. Hát hiába minden fogadkozás? Hát hazudtál, ha esküdtél? A tengert marokban hordtad volna a lábamhoz, ha kérem. De mi jár a hazugnak, tudod-e?

CSÍK Nem tudok parancsolni az érzéseimnek, és nem is akarok, és nem is fogok, mert minek?

KITTY Hát nem tudsz parancsolni az érzéseidnek? Ez egy szemét, hazug alibi. Szégyellem, hogy szóba álltam veled. De tudod-e, hogy ezt nem viszed el szárazon? Nézz ide, és félj.

CSÍK Ó, mennyi beszéd, mennyi panaszkodás. Muszáj ennek így lennie?

KITTY *(suttog)* Hát nem nézel rám, kedves? Már rám se nézel?

CSÍK Fáradt vagyok, fáradt. Nyugalmat akarok.

KITTY Ezt most nem úszod meg. *(pisztolyt fog rá)* Halott ember vagy, Csík.

CSÍK *(dermedten)* Senki nem él örökké.

KITTY *(sírva fakad, eldobja a pisztolyt)* Dehát én szerettelek. Igazán szerettelek. Miért csináltad ezt?

CSÍK *(sokára fellélegzik)* Megijesztettél... Komolyan, már majdnem megijedtem.

(Csík óvatosan kihátrál, a lány másfelé néz)

14.

(Lovass-lakás, ketten)

DI ROSA *(beóvakodik)* Kislány!

(Nem talál senkit, füttyörészve nekilát átöltözni)

LOVASS *(belép)* Hát hozta Isten.

DI ROSA *(Halálos zavarban, a nadrágja a bokájánál)* Di Rosa vagyok.

LOVASS Maga aludt itt az éjjel?

DI ROSA Bocsánat, ha horkoltam volna. *(pánikban öltözik)*

LOVASS Azt hittem, azt a Csíkot találom itt.

DI ROSA Kínos helyzet... én már kerestem az alkalmat a megismerkedésre különben!

LOVASS A Csík, igen... sok fiú járt az Anitácskához, félszegek voltak, pattanásosak, és mindig levertek valamit... azóta ezekből ügyvédek lettek, meg vegyészmérnökök, meg autóimportőrök. Őt szórakoztatta ez az udvartartás de én láttam rajta, hogy nem ezekbe fog beleszeretni. Láttam rajta, hogy egyszercsak majd szerelmes lesz egy elmebetegbe *(di Rosa lemerevedik)*, vagy egy piaci tolvajba, vagy egy látnokba, valami szélhámosba, vagy szemfényvesztőbe, örülten és a hülyeségig szerelmes, látszott rajta, hogy egyszer valaki az ujjá köré fogja csavarni, és kínozni fogja, és az Anitácska a rabja lesz. Bocsásson meg. Fáradt vagyok. Ma boncoltam az igazgatónkat, aki pár napja meghalt. Maga különben ismerte, benyitott az irodájába, mikor engem az intézetben keresett.

DI ROSA *(Belegabalyodik a nadrágszíjába, egyáltalán nem figyel)* Nem emlékszem. Milyen ember volt?

LOVASS Semmi különös. Mindig verejtékszaga volt.

DI ROSA Boszorkány, a maga lánya, doktor úr. Az ilyen pokollá teszi az életet.

LOVASS Leginkább a sajátját. Az én lányom... túl sok férfival magányos. Nem akarom megzavarni különben, de felemásan gombolta be az ingét.

DI ROSA És mikor jön haza?

LOVASS Ide ő már nem haza jön. Miért keresi?

DI ROSA De mikor jön haza?

LOVASS Hát nem figyel?

DI ROSA *(nem figyel)* Én mindig figyelek. Mondja elengedi a lányát velem Rómába?

LOVASS Mint munkaadó kérdi?

DI ROSA *(tiltakozik)* Nem...

LOVASS *(nevet)* Vagy úgy... Milyen régimódi!

(di Rosa végre felöltözve, kihátrál)

(ketten)

ANITA *(be)* Hazajöttél ebédelni? Persze nem találtál itthon senkit és semmit... Majd készíték valamit, mint régen...

LOVASS Az olasz keresett. Utánad akartam küldeni, ahová manikűrözni jársz... Vagy nem kedd este szoktál menni?

ANITA *(egykedvűen)* Korábban eljöttem.

LOVASS Beszélni akarok veled. A nagyanyád haldoklik.

ANITA Mindannyian meghalunk egyszer.

LOVASS Látni szeretne téged.

ANITA Eddig nem akart látni engem.

LOVASS Ez így nem igaz.

ANITA Te és a nagyanyám szégyelltek engem. Te és a nagyanyám rémisztővé és kilátástalanná és merő szégyenné tettétek az életemet.

LOVASS Olyan fába vágta a fejszéd, amihez kevés voltál. Egy manikűröslány sose fog énekelni az operában. Át kéne gondolnod az életedet.

ANITA De én nem akartam úgy élni, mint ti.

LOVASS Gyerekes vagy. Az élet nem álom.

ANITA A nagyanyám szégyellt engem.

LOVASS A nagyanyád haldoklik.

ANITA Miért azt mondod: a nagyanyád, miért nem azt: az anyám?

LOVASS Az, hogy ő az anyám, az nekem magánügyem. Az anyám meg fog halni. Ezzel én még nem vagyok képes foglalkozni.

ANITA Szegény fiú. Szegény apa.

LOVASS De az anyám meg fog halni. És a lányom azt mondja, hogy nem akarja látni őt.

ANITA Az én nagyanyám! *(nevet)* Mikor gyerek voltam, félttem tőle. Mint-hogy te elhagytál, és nála éltem, ő az első emlékem. Szigorú, kegyetlen öreg dáma, aki esténként felolvass a Bibliából. Volt idő, egészen kicsi koromban, mikor azt képzeltem, az az ő naplója.

LOVASS A maga módján nagyon szeretett téged.

ANITA Ez a szó, hogy szeretet, neki nem mondott semmit.

LOVASS Milyen butaság!

ANITA Téged sem szeretett. Miért törekedtél egész életében a szeretetére? Miért nem tudtál lemondani róla?

LOVASS De hát ő az anyám.

ANITA Úgy beszélünk, mintha nekem sose lett volna anyám. Alkudozunk itt róluk, mint a kofák. Az enyémről nincs mit beszélni, hisz én nem is emlékszem rá, igaz? Hja persze ő neked csak a feleséged volt. És felesége még lehet az embernek...

LOVASS Fogalmad sincs, mit beszélsz.

ANITA *(sírva fakad)* Miért nem szöktem meg? Istenem, miért nem szöktem meg? Miért éltem veletek?

LOVASS *(keserűen)* Hasonlítasz az anyádra. Ha tudnád, mennyire hasonlítasz.

ANITA Istenem... hogy bírtam ki ezt az egészet? Olyan kicsinek éreztem magam előttetek. Annyira félttem. Annyira kilátástalan volt az egész. Te azt mondod, butaság, de nem tudod, milyen volt megkérdezni a nagyanyámat, hogy mit kell csinálni, mikor először menstruáltam. Én mindig csak szégyelltem magam.

LOVASS Milyen régi dolgok ezek. Elképesztő... Te ilyen régi dolgokkal képes vagy foglalkozni. Hány éve már...

ANITA *(nevet)* Régi dolgok? Nekem minden esetre ez volt az életem.

LOVASS Tehát nem mész meglátogatni az anyámat?

ANITA Egyszer másképp kéne beszélnünk... Vagy te nem tudod, mi az apák dolga? Bocsánatot kérni...

LOVASS *(kávét iszik)* Hogyan? Butaság...

ANITA Nem vagy rá képes...

LOVASS Bocsánat... Kínos...

ANITA Sose bízz bennem. *(suttog)* Te tényleg azt gondolod, hogy én szeretlek? Nem, inkább...

LOVASS Te bevettél valamit? Vagy megőrültél?

ANITA *(Nevetgél, kinéz az ablakon.)* Ez jellemző. Megőrültem, hát hogyne. Hitványnak bizonyultam, igaz?

LOVASS Az én lányom...

ANITA Apa... lány... néha nem is tudom, hogy ez jelent-e valamit?

LOVASS Megbolondultál, már egészen biztos vagyok.

ANITA Nem, nem. De lehet, hogy egy nap meg fogok. *(nekilát a körmét lakkozni)* Borzalmas emlékeim vannak.

15.

(Csík lakásán)

ANITA *(Kopog és belép.)* Nos, hát itt vagyok. Többet nem zavarlak már, de visszahoztam a holmijaidat, ami nálam maradt *(letesz egy táskát)* Részeg vagy?

CSÍK Nem, nem... Borszagom van? Csak egy pohárral ittam...

ANITA *(nyugodt)* Ne igyál.

CSÍK Csak ezt hoztad?

ANITA Másod is van nálam?

CSÍK Nem, nem úgy értem. Arra gondoltam, azért jöttél, mert mondani akarsz valamit.

ANITA *(értetlen)* Mit mondanék?

CSÍK Hát tényleg legyen vége? Döntsd el te.

ANITA *(már nem figyel)* Te már eldöntötted.

CSÍK *(reménykedve)* Hát már nem szeretsz?

ANITA Most úgy rémlik, hogy sose szerettelek.

CSÍK *(szívja az orrát, vakarózik, sértődött)* Hát ez jó. Na mindegy.

ANITA Ma nem dolgozol? *(Az ágyra ül.)*

CSÍK Néha úgy éreztem, még a nevem se tudod. Csak ülsz egy bárban, kicsit már be vagy rúgva, és ködösen nézel egy tükörbe, és nem tudod, hogy ki ül veled. És gondolkozol, mi a neve? És gondolkozol, emlékszel-e még rá másnap is. Hunyd le a szemed. Mit látsz?

ANITA Téged.

CSÍK Gondolj másra. Miért nézel így?

ANITA Csak nézlek.

CSÍK Elfelejtesz?

ANITA Már elfelejtettelek.

CSÍK *(zavartan mesél)* Álmomban az ég összehajlott, mint egy papírtekerecs, és borzalmas dolgokat láttam. Halottakat láttam, és köztük magamat, és láttam minden mocskot és szennyet és gyűlöletet és közönyt, ahogy élek, és mint valami ködben, láttam egy angyalt, és azt mondta, Csík, büntetést érdemelsz, és akkor azt kérdeztem, miért? És láttam, mennyi szégyen és megalázás és harag vár rám a halálomig és mennyi buta kínlódás és unalom, és akkor azt mondta, próbára tettelek, és billeg a mérleg, és én akkor azt kérdeztem, miért? Micsoda Isten-verte álom!

ANITA Régen sose gondolkoztál, és az jobban tetszett nekem. Ne gondolkozz.

CSÍK Mostanában alig dolgoztam valamit. Hamarosan kirúgnak, és nem taxizom többé, ami azt jelenti, szabad leszek, mint a madár. Hülye vagyok? Nem, talán csak alkalmatlan...

ANITA Nagyon megaláztál, Csík.

CSÍK Miért hallgatsz?

ANITA Kis Csíkom, drága, azt tudod, hogy gyűlöllek?

CSÍK *(önhittlen nevet)* Ez az az óra, amikor a lélek kibontja a borzalmak zsákját, igaz? Rendet kéne tenni ebben a szép fejecskében. De hát te persze ott nem rejtegetsz semmit. Nem vagytok képesek semmire, egyikőtök se. Egyetlen érzést se ismersz igazán. Nem éltél át semmit. Azt mondod, gyűlölsz, de nem lennél képes ártani nekem. Nem tudnál megfojtani egy kanál vízben. Miért jöttél ide? Mit akarsz még tőlem? Tudod pedig, hogy vége, mert azt akarom, hogy vége legyen. Neked nincs más dolgod, csak hazamenni, és sírdogálni, hogy megbántottalak. Hát sírdogálj. Sirasd magad. Nézd a tükörben, hogy potyognak a könnyeid. Szép lesz, és ettől meg fogsz hatódni. Mindenkinek mesélni fogod, milyen gazember vagyok. Látni se bírsz majd, kerülni fogod az utcákat is, amiken velem sétáltál. Úgy fogsz meghalni, hogy nem bírtad megemészteni, hogy ki vagy rúgva! Hát nem értesz?

ANITA *(hűvösen)* Ne kiabálj.

CSÍK Hát már a végén felhúzol. Kihozod az embert a béketűrésből. Kis hercegnő. Ezt ma vettem el a barátnődtől, Látod? Kezet rázhatsz vele, nem vagy különb te se, ő se, meg senki. Legalább kapd fel az asztról, legalább próbáld elvenni tőlem. Állsz, mint a fagyosszent. Legalább valami élet lenne benned. És, ha én magam a kezébe nyomnám, képes lennél rám löni?

ANITA Nem hiszem, hogy akarom.

CSÍK Nem akarja! Beszarok a gyönyörűségtől! Gyáva vagy, ezt így hívják, gyáva! Született gyáva!

ANITA Nem vagyok gyáva. Csak nem akartalak bántani.

CSÍK *(térdét csapkodva nevet)* Nem akart bántani. Óhh!

ANITA De most már talán akarlak.

(Felveszi a pisztolyt. Csíkra fogja, aki figyel, majd nevetni kezd.)

ANITA *(leengedi a pisztolyt)* Nem akarlak bántani. Nem tudom, mit akarok veled.

CSÍK *(gúnyolódik)* Segítsek? Le akartál löni...

ANITA Igen. *(Felemeli a pisztolyt, és a fiú vállába lő.)*

CSÍK Az Isten verjen meg, te rohadt kurva. Az Istenedet, hogy fáj! Te elmebeteg vagy...

ANITA Kár volt az egész... *(másodszorra lelövi)*

VÉGE